

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

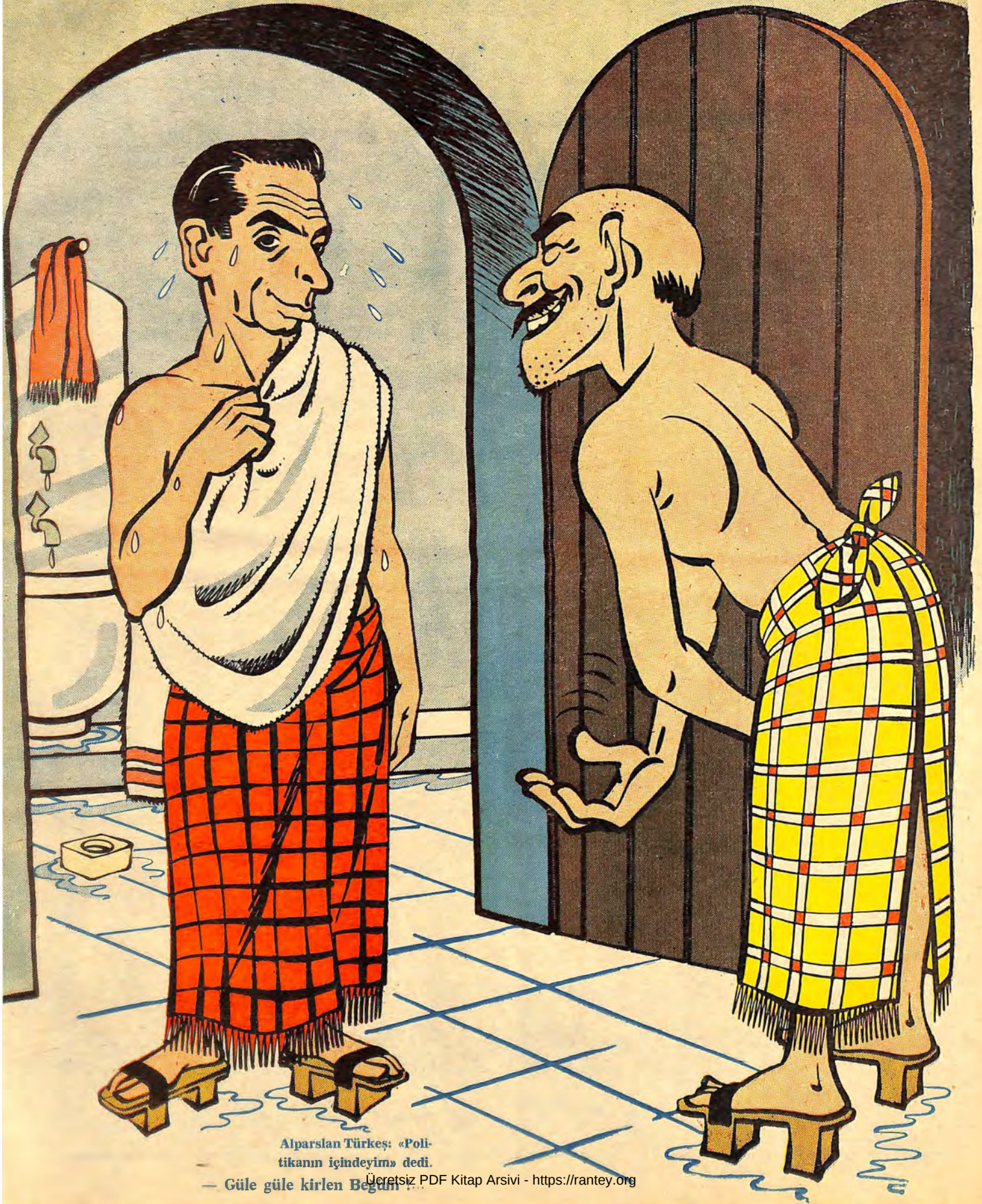
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKHAKA

Alparslan Türkeş: «Poli-
tikanın içindeyim» dedi.

— Güle güle kirlen Begüm...
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Türkiye İş Bankası A.Ş.

MERKEZİ: ANKARA

Telgraf Adresi: TAB

GENEL MÜDÜRLÜK
Mevduat Müd.
Y.No.3

Ankara, 1 Şubat 1963

001069

Tasarruf Sahiplerine

T ü r k i y e

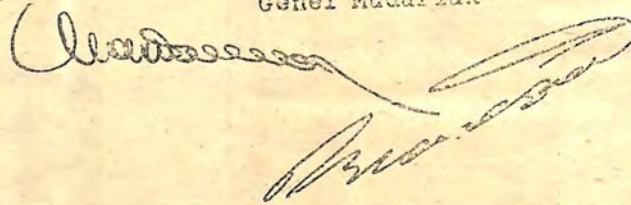
1963 yılında da en fazla ikramiye dağıtan ve en fazla Apartman Dairesi veren banka Türkiye İş Bankasıdır.

100 tahlilli 100 Apartman Dairesi ve 49 900 tahlilli de çeşitli ve zengin para ikramiyeleri kazanacaklardır.

Bu yılın ikramiye plânının tutarı tam 10 MİLYON liradır.

Saygılarımızla,

TÜRKİYE İŞ BANKASI A.Ş.
Genel Müdürlük

VV/EA

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatop, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Va - Nö, Semiramis Aydınlik, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatop
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır. Flatu : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Dıvanyolu Klotfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 4 - Sayı : 85

14 Mart 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

AKBABA

UĞUR'LU OLSUN!

SAYIN Bekata, İstanbul Belediyesi başkanlığına Necdet Uğur'u seçti. Uğur İstanbul'a, İstanbul Uğur'a uğurlu olsun!

Hani sevgili bir hastanız vardır: Nabızınız, parmaklarınızın arasındaki nabızla bir çarpar. Gözleriniz, gözlerinin ateşinde erir. Doktorun bakışlarında beyhude bir iyimserlik ararsınız.. Her çizgi, her söz, her kımıldanış slz biraz daha umutsuzluğun çukuruna iter...

Derken, bir sabah uyanınca, bakarsınız sevgili hastanın dudaklarında solgun bir gülümseme... Nabız daha uslu... avuçlar daha serin... Sevinçle ağlamak, sevinçle gülmek, sevinçle camları açıp şarkılar söylemek, kahkahalar atmak gelir içinizden...

Bu, en küçük bir iyileşme belirtisinin mutluluğudur... Akşama doğru ne olacak, bilinmez... Ama, gelecek saatleri iyimserlikle beklemek yine de hakkımızdır.

İşte, Necdet Uğur'un İstanbul Belediye Başkanlığına atanması bende bu sevinci uyandırdı.

Necdet Uğur, benim tanıdığım güvenilir insanlarımızdan biridir. Kafa gücüne, karakter gücüne güvenilir insanlarımızdan biri...

Onu tanıyalı az oldu. Ama az zamanda çok sevdim. Fransızlar «Kafa düşünür, kalb bulur» derler. Ben, önce onu buldum, sonra düşündüm.

Sayın İçişleri Bakanımız, İstanbul'dan bundan önceki gelişinde, eski dostluğumuzun yakınlığıyla bana da sormak nezaketinde bulunmuştu: «Belediye Başkanlığına kimi düşünüyorsunuz?»

Hiç irkilmeyen: «Necdet Uğur'u» demiştim.

Meğer benim gönlümden geçen, zaten onun aklındaki insanmış!

İki milyonluk ilimizin perişanlığına bakıp: «Bir adam ne yapabilir?» demeyiniz. Bizde, toplumlara hız verenler, tek adamlardır.

Necdet Uğur'un bu tek adamlardan biri olduğuna inanıyorum: Önce amaçlarını, sonra, onu bu amaçlara ulaştıracak yolları seçmesini biliyor...

İstanbul belediyesinin beşyüz milyonu aşan borcu varmış!.. İstanbul belediyesinin milyarlar isteyen derdi varmış!.. İstanbul belediyesinin...

Durun, durun... 19 Mayıs'ta Sam-sun'a çıkan adamın kaygusu yanında, bu milyonluk borçların, bu milyarlık dertlerin bütün sıfırları solda sıfır kahr!

Para, para, para... Ha ır efendim, adam, adam, adam!.. Adam eline geçmeyen paranın, çöplükte horoz pençesine geçen inciden farkı ne?..

Biz, on yılda yirmi milyarlık dış yardımla dünyanın en borçlu memleketini yarattık... İşte para!

İstanbul halkı, önce, belediye borcu ile devlet borcunun birbirinden ayrılmasını istiyecaktir.

Bir parmak işaretile: Yık!.. Bir parmak işaretile: Yap!.. Bunlar bizim değil, o güçlü parmağın borçlarıdır: Devletin borçları!

Sayın İnönü, bugün, o güçlü parmağın koltuğunda siz oturuyorsunuz, Necdet Uğur değil!

İstanbul belediyesi, iki yakasına yapışmış bu beşyüz milyon pençeden kurtulduktan sonra, kendi yaşam çarelerini düşünecek, arayacak ve bulacaktır elbet.

Bunları, elimdeki kalem büyüci değneği olsa, şu yarım sayfaya yine sığdıramaz... Ama, ikişer, üçer kelimelik bir çareler dökümü yapabilirim:

İstanbul, bütün Türkiye'nin ortak ilidir. Zengin, yaz aylarını burada

geçirir. Baba, çocuğunu bu şehrin Üniversitesinde okutur. Hasta, burada derdine deva arar. Hovarda burada keyif sürer. Yoksul, ekmeğini bu kaldırımlarda kazanır... Tiyatro burada, sinema burada, çalgılı gazino burada, birahane burada, meyhane burada, herhane burada!.. Öyleyse her İstanbul'a gelen, bir İstanbul vergisi ödiyecektir... Türkiye'nin her ili - kendisi ne kadar muhtacı himmet olursa olsun - bütçesine «İstanbul'a yardım» payı koyacaktır.

Suyum mu yetmiyor: İstanbul nüfusunu yüzde yüz artıran akınlar yüzündendir. Elektrikimi mi kesiliyor: İşyan bir evin iki oluşundandır. Taşıtlarımı mı az geliyor, yollarım mı tıkanıyor: İnsan kalabahğının vapurlardaki, otobüslerdeki, cadelerdeki alım gücünü aşmasındandır.

Öyleyse, İstanbul'un nimetleriyle beraber külfetlerini de paylaşacağız: Paris, Roma, Düsseldorf, nasıl Fransa'nın, İtalya'nın, Almanya'nın öbür şehirlerini aşan birer pahalı şehirse, İstanbul da öyle olacaktır elbet.

Devlet bir kumar oynatıyor: Adı Spor toto... Bunun bir kolunu iki liradır. İki buçuk olursa, servete konma tesellisini bunda arayan milyonlardan tek kişi vazgeçer mi?.. Geçmez!.. İstanbul belediyesine verilecek bu elli kuruş, kaba hesap, yılda yirmi milyonu bulur sanırım. Az mı?..

Kış sonu gelmeden, Dolmabahçe sarayında verilecek bir İstanbul balosu, Necdet Uğur'un tamtakır kasesini, hiç olmazsa şehre yepyeni temizlik araçları getirecek bir yardımla doldurur. Buna, Ankara ve İstanbul Operalarının verecekleri birer «İstanbul Gala» sını da katabiliriz...

Sonra?.. Bütün lüks ve birinci sınıf otellerden, lokantalardan, gazinolardan, hesap pusulalarına, yüzde on garson bahşışıyla eşit yüzde on İstanbul pulları yapılandırılmasını istemek haksızlık olur mu?..

Daha sonra, sayın Uğur'dan bir de «Kara liste» istiyoruz: Bu listede, yollarımızı, bir yağışta akıp giden asfalt badanasıyla boyayan haram yiyicilerin adları sıralanacak ve şehrin hiç bir yapımında, Uğur idaresi, bu uğursuzlara tek çivi çakırmıyacaktır!

Sayın Uğur'a «Belediye Başkanlığı uğurlu olsun» diyoruz. İnşallah «uğurlar olsun» dedirtmez!

Belediye Başkanımız :

Necdet UĞUR

Yusuf Ziya ORTAÇ

İLERİSİ GERİSİ!

A KİS dergisinde «Ben Deli Değilim, Carum...» başlıklı, Metin Tokar imzalı yazıdan:

«Bugün parlamento, milletin ilerisinde. Hükümet, parlamentonun ilerisinde. İsmet Paşa hükümetin ilerisinde.»

Hemen arkadan «Ben de İsmet Paşanın ilerisindeyim» diyecek de memleketin filozofu olacak diye korkarken, korktuğumuz çıkmadı:

«İleri olan ötekileri ne nisbette gelebilirse, saplı olduğumuz bataktan çıkma şansımız o kadar artacaktır. Bunun için İsmet Paşa'yı itmek lâzım.»

Haaa... Anlaşıyor ki, Metin Tokar, ilerisinde değil, Paşanın gerisinde...

Aman damat, o kadar itme, ihtilalı düşürecekstn...

HALT EDEN KİM?

VİNE Akis dergisinde, Metin Tokar imzalı bir yazıdan:

İnönü diyor ki: «Bu pencereden atılanın, bence kafası kırılır!» Ona diyorlar ki: «Yok, yok! Sen halt ediyorsun...»

Bir Başbakana hiç kimse «Sen halt ediyorsun!» diyemez; önce buna kanunlar engeldir. Ne var ki Tokar, damat - kayınpeder münasebeti ve aile samimiyeti içinde, böyle bir sözü başkasının ağzından söylenmiş gibi gösteriyor.

Bize kalırsa, ortada bir halt eden var ama, kim olduğunu söylemek bize düşmez; kurcalayan ahlak.

KIRILAN KALEM

GÖKHAN Evliyaoglu birisine çok içermiş, şöyle yazıyor gazetesinde:

«Şimdi, gıyâ AP yi destekler görünen bir gazetenin başmakale sütununa kurulup kahramanlık (!) numaraları yapan ve eski DP li geçinen bir başyazarın 27 Mayıs'ın haftasında bir Örfi İdare görevlisinin ayaklarına kapanıp, yere yüzü koyun yatarak yalvardığını, kalemini cebinden çıkarıp kırıldığını ve bir daha yazı yazmamağa tövbe ettiğini, DP lilere ve DP ye küfür ettiğini ibretle hatırlıyorum.»

İyi ya işte... Gökhan'ın da tamkılık ettiği gibi adam «yazı yazmağa» değil «yazı yazmamağa» tövbe etmiş; onun için de yazıp duruyor işte...

Şu Gökhan «elimin tersiyle...», «parmağımın kenarı ile...», «kalemimin ucu ile...» diye kalem kabadayılığı edip duracağına, birazcık Türkçe öğrense ya...

DAHA DA NELER NELER BASINDAKİ NANELER!

Mutlaka Sormalı!

RADYOLARDA «Türkiye'nin ikinci büyük gazetesi» olduğunu reklâm eden Tercüman gazetesinin birinci büyük yazarı Kadircan Kafıl yazıyor:

«Fakat Mac Carty ve arkadaşları yılmadılar, vazifelerini hakkıyla yaptılar, Amerika'ya çok faydalı oldu.»

Kadircan Kafıl Mac Carty'ye özenerek Türkiye için de şu öğütleri veriyor:

«Millet Meclisinde bir (Komünizmle Mücadele Komisyonu) kuruldu, bunlar nereden başlayacaklar? Önce Millet Meclisinden başlamaları gerekmez mi? Yeter derecede cecur mudurlar? Sonra Üniversitelere el atmalı, daha sonra Milli Eğitim teşkilatına, bütün bakanlıklara, bütün gazetelere, resmî ve özel müesseselere... Daha doğrusu hepsine birden.»

Vay vay vay... Kadircan Kafıl'ya göre Türkiye Büyük Millet Meclisinde, Senatoda komünistler vardır. Üniversitede komünistler vardır. Bütün bakanlıklarda komünistler vardır. bütün gazetelerde, bütün resmî ve özel müesseselerde komünistler vardır.

Kafıl'ın yazısından öyle anlaşılıyor ki, Türkiye'nin her yerinde komünistler var da, Türkiye'de yalnız savcılarla polisler yok... Kafıl yazısını şöyle bitiriyor:

«Gaflet uykusundan uyanınız!»

Milletvekili ve senatör komünistlerin bile olduğunu söyleyen Kafıl'ın bu yazısını da artık ihbar saymazlar ve kendisine «komünistleri göster!» demezlerse, gerçekten biz de savcıların, polislerin «gaflet uykusunda» olduklarına, ya da hic olmadıklarına inanacağız.

SÖYLE bir fıkrâ anlatılır:

Memleketin birinde ihtilâl patlak vermek üzereymiş... İhtilâlciler her yere, her deliğe basılı gizli bildirilerini sokuyorlarmış.

İhtilâlden korkan bir yaşlı zengin, çok güzel körpecik karısını ve bütün paralarını yanına alıp, ihtilâl olmayacak güvenli bir yere gitmek üzere trenne binmiş. Olacak bu ya, o

trende genç, yakışıklı bir ihtilâlcide varmış. Yaşlı zengin pinekleyip uyuklarken, körpe karısı ile genç ihtilâlcî kaynatmağa, kırıştırmağa başlamışlar; bu sırada delikanlı avucundaki incecik kâğıtlara basılı ihtilâl bildirilerinden birini kadının koynuna bırakmış.

Gece olmuş. Bu sefer ihtilâlden kaçan yaşlı zenginle karısı yataklarına girmişler. Adam bakmış, her kıpırdanışında, karısının koynundan hışırtı hışırtı bir ses geliyor. İki parmağını uzatıp karısının koynuna sokmuş, aradan ince kâğıdı çıkarıp, ışığa tutarak okumuş:

«Otuz numaralı bildiri:
Bütün halk sömürücüleri...»

Yaşlı zengin, bildiriyi tutan eli titreyerek sevgili karısına:

— Yavrucuum, demiş, bîz boşuna kaçıyoruz. Bu ihtilâlciler buraya kadar girdikten sonra, hangi deliğe kaçsak bizi bulurlar.

BU fıkrâ hatırlınızda kalsın ve Kadircan Kafıl'ın o yazısından bir parça daha okuyalım:

«Siyasî partilerde komünistler, hattâ komünistlerin kurdukları siyasî partiler. Millet Meclisinde veya Cumhuriyet Senatosunda komünistler, Üniversitelerde komünistler, tiyatrolarımızda komünistler, Milli Eğitim teşkilatında komünistler, okullarda komünistler, mesleki teşekküllerde komünistler, bazı dergilerde komünistler, sağda komünist, solda komünist, bilhassa büyük şehirlerin şurasında burasında komünistler!...»

Kafıl'ın dediğine göre, komünistler buralara kadar girmişlerse, zavallı Kadircan Kafıl'ya girip sığınacak, saklanıp gizlenecek hiçbir açık delik bırakmamışlar demektir.

Acaba Kadircan Kafıl, şu yazısıyla komünizmle mücadele mi ediyor, yoksa Meclise, Senato'ya kadar her yere komünistlerin girdiğini söyleyerek komünizm propagandası mı yapıyor. Kendisi de Milletvekili olan Kafıl'ya bunu savcılar sormasa bile, Meclisteki, Senatodaki yasa koyucu arkadaşlar mutlaka sormalıdır!

PROFESÖR PÜF

PROFESÖR doktor Nuri Erge- ne Hürriyet gazetesinde «Püf Noktası» başlıklı tıbbî yazısında şöyle diyor:

«Dudak boyasının rengini seçmeden evvel, çok dikkat etmelidir. Gözleri açık renk olan hanımlar daha koyuca, gözleri koyu renk olan hanımlar açık renkli ruj ile daha iyi netice alırlar.»

Uzaktan insana doktorluk, profesörlük kolay bir işmiş gibi gelir, ama şu satırları okuduktan sonra anladınız ya profesör olmak öyle kolay bir iş değil... Üüüü, profesör olmak için insan ne çok şeyler bilecek; işte okuyun da öğrenin:

«Boyayı asla dudakların çizgisinden dışarı taşırmamalıdır.»

Tabii profesör doktor Nuri Erge- ne çok doğru söylüyor ama, bana kalırsa en iyisi, bir kadın hangi renk ruj kullanacağını, müteahhas bir doktora gidip sormalıdır. Aksi halde, rengi uymayan bir ruj kullanıp zavallı kadın fıtık ya da prostat elabilir.

YAZAR DEĞİL, HZ. ALİ

SİZE bir başyazının bir cümlesinden küçük bir parça okutacağım, bakalım kimin yazdığını anlayacak mısınız? İşte:

«... Maskelerini şöyle, bir kalem darbesiyle düşürecekim.»

Bunu yazanın Gökhan Evliyaoglu olduğunu nasıl da hemen anlayıverdiniz...

Birisiyle tartışmaya girdi mi, elyle değil ya elinin tersiyle bir tokat aşkederir, ya kaleminin ucu ile maskeleri indiriverir, ya şöyle bir kalem darbesiyle adamın canına okuyuverir...

Bir çıktı ama pır çıktı; yazar değil de sanki Zaloğlu Rüstem Pehlivan, elindeki de kalem değil güz...

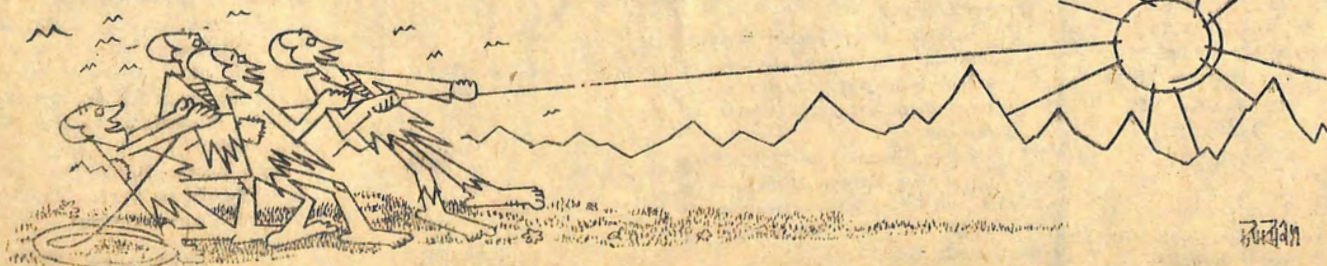
BU TOPRAĞIN ÇOCUĞU

BİR yazar var; iki-üç yazısından bir «Ben bu toprağın çocuğu olarak...» diye övünür. Allah Allah... O bu toprağın da, başkaları hangi toprağın?.. Hepsini aynı hostandandır.

Hic kimsenin, onun bu toprağın çocuğu olduğunda bir şüphesi yoktur da, acaba bu geniş toprakların neresindendir? Çünkü kurak bir yerden o zaman kendisine «Bu toz toprağın çocuğu», sulak bir yerden o zaman da «Bu çamurun çocuğu...» demesi daha yerinde olur.

Memlekette ondan toprak kalmadı ya, kimisi crazyonla denize kaydı, kimisi de işte böyle çocuk oldu, yazar kesildi başımızza...

Aziz NESİN

Baharı ipe çekenler!

«Ver, şu Fuat İster'in tahliye dosyasını» dedim, «Nah, şu ikinci gözde!»

Tam dosyayı masanın üstüne koyarken, yüzüme doğru bir «Hapşuu!» çekmesin mi! Sinir olduğum bir şey varsa, o da hapşırık... Yüzümü elimle kapamağa çalışırken ikinci «Hapşuuu» da koptu peşinden. E-linden kaptığım dosyayı, tahta perde gibi gerdim yüzüme. Be mübarek kadın!.. İşte bıraktın dosyayı, daha ne duruyorsun! Çekip gitsene yerine! Üçüncüsü için burnunun keyfini mi bekliyorsun karşımda!..

Dosyanın üstünden korka korka bakmağa başladım. Eğilmiş önümdeki gazeteyi okuyor.

«Al, götür!» dedim, «Otur da masanda oku!»

Bir kadınla böyle konuşmak ayıp ama, kızdığımı belirtmek için başka ne yapabilirim. Ağzımı da bozamaz ya!.. Çirkin de olsa, yaşlı da olsa, nihayet kadındır karşımdaki.. Ama o da kadınığımı bilse de biraz görgülü, biraz düşünceli olsa.. Böyle patavatsızlık, saygısızlık etmese!

Başladım dosyayı karıştırmağa.. Yarın saat kaçta bu adamın mahkemesi, on buçukta mı? Ne yapacağız bu sefer. Bilirkişi raporuna itiraz edeceğiz tabii. Heyette bir de veterinerin bulunmasını isteyeceğiz. Adam evin içini hâraya çevirmiş. Çocuklarına dar geldiğini ileri sürdüğü katta, bir çift karaca besliyor.

«Heyyyy!.. Hadiye hanım, şu gazeteyi biraz yavaş oku be!..Ne? Otuz cüzzamlı mı?.. Nerden kaçmış?» Birden duraklar gibi oldu:

«Evet, otuz cüzzamlı!»

«Nerden kaçmış bunlar?»

«Elazığdan!..»

«Kaçabilirler! Bize bir zararı yok. Köylerine dönmüş olacaklar!..»

«Hayır, ne köyü!.. Otuzu da otobüslerle İstanbula gelmişler, iş arıyorlarmış!»

«Felâket!..»

Cahil kadın! Nerden bilecek bunun felâket olduğunu, aptal aptal bakıyor yüzüme!

«Felâket diyorum sana!..»

«Niçin Falk beyciğim, neden felâket oluyormuş!..»

«Cüzzamlı demedin mi bunlar!»

«Evet, cüzzamlı dedim!»

«Hemde bir iki tane değil, tam otuz tane!..»

«Evet, tam otuz tane!»

Halâ bunun neden felâket olabileceğini anlamıyor..

«Düşün bir kere... Otuz cüzzamlı İstanbul sokaklarında dolaşıyor. Otobüste, vapurda, dolmuşta diz dize burun burunasın bu cüzzamlılarla... Öksürüyor, aksırıyorlar... Hattâ, hattâ... Elini ağzına getirmek inceliğini göstermeden insanın yüzüne karşı hapşırıyorlar, hızını alamıyorlar, bir daha!..»

«Felâket!»

Şükür anlayabildi.

«Hem de büyük felâket! Sana şaka geliyor galiba... Cüzzam öylesine bir hastalık ki, çaydan bile geçer şıp diye.. Oturduğu koltuğa sen

Geçmiş Olsun!

otursan, yapıştığı kapının koluna sen yapışsan, kaptın demektir şifayı!»

«Aman, susun!.. Felâket!..»

«Hem de nasıl felâket... İçtiği çay bardağından sen de içersen... Lokantada kullandığı çatal bıçağı sen de...»

Kapı birden küt diye açıldı. Açılmasıyla, evliya kavuğu gibi başı sargılı, uzun boylu bir adamın içeriye dalması bir oldu. Sargının aralığından kırıştırdığı gözlerle birini arıyordu, odanın içinde... Az önce peşine düşüp kovaladığı bir adamı arar gibi... Kirpikleri bir ara durdu:

«Faik bey siz misiniz!» dedi. «Avukat Faik Yıldırım!»

Sert sert:

«Benim!» dedim, «Ne olmuş!»

«Kapıda adınızı gördüm de çıktım yukarı, daha çok soyadınızı... Beş gün önce Elazığdan geldim ben!..»

«Elazığdan mı?»

İkimiz birden sormuştuk bu soruyu, Hadiye hanımla...

Kuşku kuşku cevap verdi:

«Evet! Elazığdan!..»

«Mutlaka iş aramağa gelmiş olacaksınız!..»

Kızıştı:

«Gezmeğe gelecek değilim ya!..»

Hadiye hanım gözlerini dikmişti adama. Kuduz köpeğe bakar gibi bakıyordu. Ben de ondan aşağı kalmıyordum korkuda. Adamın, sargı-

nın altında gizlemeğe çalıştığı cüzzam yarasını görür gibi oluyordum. Kimbilir, kulağının teki de dümüş olabilir.

«Demek iş aramağa geldin ha!..» dedim.

«Evet!»

«Kaç kişisiniz siz!..»

«Ne bileyim... Otobüsün yarısı benim gibi...»

«Kaç kişi alır bu otobüsünüz?..»

«Elli, altmış kişi alır!..»

«Humm!.. Alır demek!..»

«İnsaf mı var bu adamlarda?.. Korlar da korlar!..»

«Yani demek istiyorum ki, siz otuz arkadaşınız!»

«Neden arkadaş olacaktınız... Her koyun kendi bacağından asılır... Onlar da bakımlar başlarının çaresine...»

«Sizinle hiç meşgul olan çıkmadı mı?.. Yani sizi arayıp soran?»

«İstanbul burası! Kim arar, kim sorar!»

«Doğru!.. Zabitanın derdi başından aşkın!..»

«Başımı sardırıcıya kadar neler çıktım beyim!.. Tam bir haftadır değiştirmedim sargıyı... Hastane hastane dolaşıyordum da yüzüme bakan bile yok!..»

«Demek doktorlar geldiğin gün gördüler yararı ha!..»

«O kadar da mı yapmasınlar!»

«Yani anlamadılar mı bunun şey yararı olduğunu!.. Başlarından atmışlar demek... Benim tanıdığım bir doktor var Cerahpaşada... Dur bakayım... Telefon numarası kaçtı?»

Cerahpaşa dümeniyle bizim Alem-dar karakolunu çevirecek, teslim edecektim bu cüzzamı... Bir türlü bizim Saminin telefon numarasını bulamıyordum. Habre karıştı- rıyordum telefon rehberini. Bir ara kaldırdım başımı:

«Hele sen otur biraz!..» dedim.

Dedim ama... Söylememle işin ne-reye varacağını hesaplamam bir oldu:

«Kalk!..» dedim, «Oturma!..»

Ama o hiç kıpırdamıyordu artık:

«Hele biraz oturayım beyim!» dedi, «Duramıyorum ayakta!.. Gözle-rim kararıyor. Kan kaybettim de ondan!..»

«Kan mı kaybettin? Demek bu hastalıkta kan kaybetmek de var ha?..»

«Ne hastalığı?»

«Yani bu şey hastalığı!..»

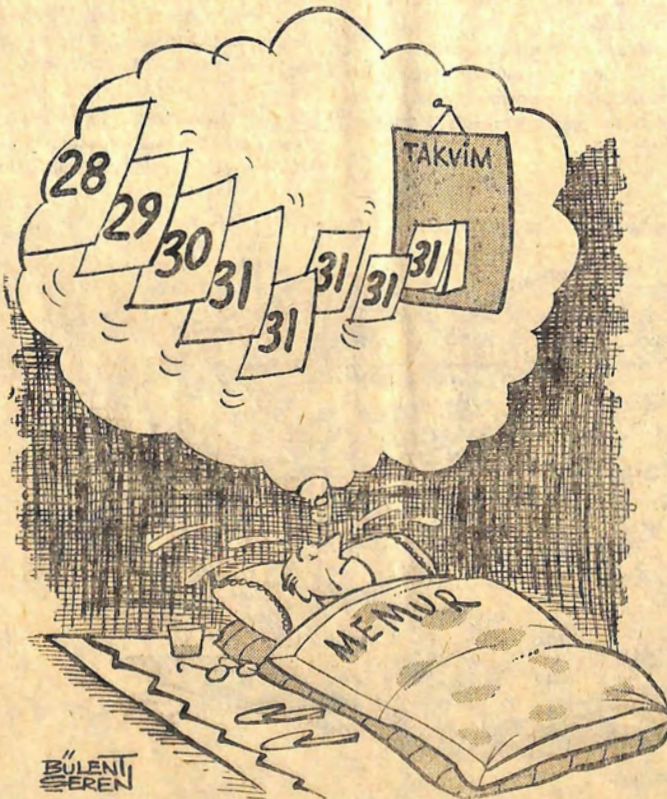
Kırpsan kırpıklar gene çevrildi üzerime... Batmağa başladı diken, diken...

«Beyim!..» dedi, «Hastalık masta-lık yok bende... Yolda gelirken oldu bütün bunlar... Otobüs tepetak-lalı gitti uçurumdan...»

Bir de gözümlü açtım ki, hastahane-deyim... Bes şü... Yirmi ağır yaralı... Beş günde dehlediler beni hastaneden! Sen gel bu halle, iş bul da çalış bakayım!.. Doğru çıktım Sirkeci'deki otobüs yazıhanesine. Beş yüz lira ver de davamdan vazgeç-yim, dedim... Çalışacak hale gelene kadar kalmıyayım avak altında... Herif kolumdan tuttuğu gibi attı kapı dışarı... Dâvacıyım bu adamdan avukat bey, zarar ziyan istiyorum!»

Hadiye hanım birden fırladı yerinden:

«Geçmiş olsun!» dedi, «Hem de büyük geçmiş olsun! Çay mı söyleyeyim, kahve mi?.. Üç çay söyliye-yim de icelim hep beraber... Ooooh!.. Yapış yapış oldu dudak-larım! Ağzım, dillim kurudu be!..»

Bitmeyen kâbus!

Rifat ILGAZ

Yatırımlı OTURUM

MART ayının başında yürürlüğe giren yeni zamlar dolayısıyla, yurttaşlar arasında bir açık oturum tertiplenmiş, bu konuda yapılacak tartışmalara, her tabakaya mensup insan tarafından geniş ilgi gösterilmişti. Bu yüzden, açık oturumun yapılacağı salondaki masanın çevresi tamamen dolduğu gibi, bir hayli meraklı da dinleyici sıralarında yer almıştı. Başkan Sabri Kepekçi, saat tam 11.30 da oturumu açtı:

Değerli misafirlerimiz, sayın arkadaşlarımız.. Biliyorsunuz ki 1 marttan itibaren bazı tekel maddelerine, bu arada rakı votka, şarap ispiro gibi mamullerle bir kısım cigaralara zam yapıldı. Bu arada benzin, motorin ve gazyağı fiyatları da ayarlandı. Ayrıca Boğaz-ı ve Marmara hattı vapurlarının bilet ücretlerinde de artırma yapıldı. İlgililer, bu ayarlamaların, beş yıllık plânın tatbikatı için gerekli olduğunu söylüyorlar. Hatta bu zamların Türk Toplumunu refaha götüreceğini bile iddia ediyorlar. İşte biz bugün, bu meseleleri görüşmek ve tartışmak için burada toplanmış bulunuyoruz. Şimdi size söz veriyorum bay Yetvart.. Siz bu hususta neler düşünüyorsunuz?.. İlkin bize ne iş yaptığınızı açıklar mısınız lütfen?..

— Bendeniz Mısırcarşısında pastırma ticareti ile iştigal olup en birinci sırt ve kuşgözü pastırmalarını satarak tükânımız mensur olmuştur. Çarşının kapısından içeriye girip de Yetvart Usta'nın tükânı nerededir deyil soruncas, şıp deyil gösterirler.

— Peki, siz bu zamlar için ne düşünüyorsunuz?..

— Eh!.. Belkim de eyidir.. Lâkin ki, biz partirmayı Kayseri'den kamyon ile İstanbul'a getirtip öylece satmıştık dolayısıyla, bu kamyonun İstanbul'a kadar yaktığı motorinin fiyatı yükselince ve arabaya vapuruna da fark oluncas helbettekim pastırmanın fiyatı biraz yüksek olup kilo başına iki lira kadar artacağını şüphe olamaz. Her bir şeyin fiyatı yükselip de pastırmanın ki aynı yerde durur ise, bu haksızlık adalete uyaar?.. Zatiâtiniz pastırma olsanız, bu haksızlığı kabul edersiniz?..

— Evet, yani siz de pastırma fiyatlarına biraz zam yapılmalı demek istiyorsunuz, öyle değil mi?..

— Helbettekim öyledir.. Demok-rasi demek, hukuk adaleti ile aynı müsavi olup hiç bir fark olamaz demektir. Rakı sofrasının üstüne şişeyi koyuncas, yanına da pastırma koyuncas, birisi hükümetin yardımı ile, gayetlen azametli durur iken öbür zavallı boynunu bükerek durur ise, Anayasa'nın yüküklüğü nerede kalmıştır?..

— Yani siz, zamların uygun olduğunu, fakat pastırma fiyatlarının da artması gerektiğini söylüyorsunuz, değil mi?..

— Evet...

— Peki siz bu zamlar konusunda ne düşünüyorsunuz Bay Kâzım Hoş-gönül?..

— Bey kardeşim, ne diyeyim bilmem ki?

— Siz ne iş yaparsınız?..

— İşimi karıştırma burada... Biz ne iş olsa yaparız... Selbes iş yaparız...

— Ne gibi serbest iş?..

— Çok mıcıklama orasını... İkinci şubeden misin nesin?..

— Zamlar hakkındaki fikriniz nedir sizin?..

— Vapur işi olsun, benzin işi olsun, ondan sonracığına rakı, votka işi olsun, bunlar pek koymadı bana. Ama boyalı ispirotonun fiyatını da şişirince, çok efkâr bastı üzerime... Fakir fıkaranın rızık ile oynamak yakışık almıyor... İşte sırf bu sebebe, ben reyimi başka partiye vericam. Darılmak, gücenmek olmasın bu işde...

— Yani efendim, siz sadece boyalı ispiro fiyatlarının artmasına itiraz ediyorsunuz, öyle değil mi?..

— Helbette anam babam... Hükûmata bunu haber verelim de, bizim gibi fıkarâ milletini de düşünsün biraz...

— Peki efendim... Siz ne iş yapıyorsunuz Bay Fuat Püsküldöven? — Ben mi?.. Bendeniz Büyük Pos-

tahanenin önünde konserve açacağı satarım...

— Son zamlar için ne düşünüyorsunuz?..

— Bak bey abi, ben sana harbi bir lâf söylüyeyim... Ben bir günde on lira kazansam, bunun yarısını muhakkak rakıya yatırırım. Ben on bir yaşından beri içirim bu mereti... Ölüsem, cepte rakı şişesiyle öleceğim. Hükûmat belki de bu zammı, ahâlinin bir kısmı rakı içmesin diye yaptı ama, ben inadına içeceğim. Hem de eskisinden daha çok içeceğim.. Rakı içenler mapusa girecek deseler bile içeceğim. Var mı başka bir diyeceğin?..

— Ben o hususlara karışmam efendim... Sadece zamlar hakkında sizin düşüncelerinizi öğrenmek istedik. Hepsini bu kadar...

— Çok iyi oldu bey' abi... Daha da yapmazlarsa hatırım kahr.

— Peki, efendim, anlaşıldı.. Şimdi Bayan Lütfiye Herdemtaze'nin düşüncelerini soralım. Siz ne iş yaparsınız hanımefendi?..

— Ben mi?.. Ah evlâdım, çamaşırdan tut, lâhana sarısına kadar her işi yaparım...

— Yani ev hanımısnız, değil mi?

— Hem de ne hanım? Benim hanımlığım Langa'dan Sargüzel'e kadar nam salmıştır.. Ben şimdiki hanımları da bilirim. Şimdikielerin ayağından çorabımı çıkarsan, topuğunda şahrem şahrem kir vardır. Ben o hanımların nelerini gördüm. Yüz numaraya bile çıplak ayakla gidenleri oluyor. O hanımlardan hiç biri, doğru dürüst gusül aptesti almasını beceremez. Bir sahanın içine iki tane yumurta kıramaz.. Öğünmek gibi olmasın, benim hanımlığım, muhtarın tasdikinden geçti...

— Siz bu son zamlar için ne diyorsunuz?

— Ben gazete okumam. Ama Behire hanımlardan duydum. Hükûmat sarhoşluğu ortadan kaldırmak için rakıya bindirmiş. Gevezeliği ortadan kaldırmak için de cigaraya bindirmiş. Sürtüklüğü ortadan kaldırmak için de vapura bindirmiş. Yiyecek içecek bir şey yokmuş. Öyle olduktan sonra bize ne?.. Bir de şu dulların üç aylıklarına birazıcık bindiriverse o zaman kekâ...

— Yani siz, yapılan zamları fazla önemli bulmuyorsunuz değil mi?..

— Oğlum, onu rakı içenler düşünün, bana ne...

— Rakıyı bütün memleket içiyor ama... Her ne ise... Bir de Bayan Takuhi Sevdagülü'nün düşüncelerini soralım.. Siz ne iş yaparsınız Bayan Takuhi?..

— Ka Takuhiyi tanımayan vardır İstanbul'da?..

— Ben tanıyorum...

— Tarlabası'na hiç yolun düşmüştür?..

— Dolmuşla gelip geçtim sadece...

— Dolmuştan inmemişindir?..

— İnmedim...

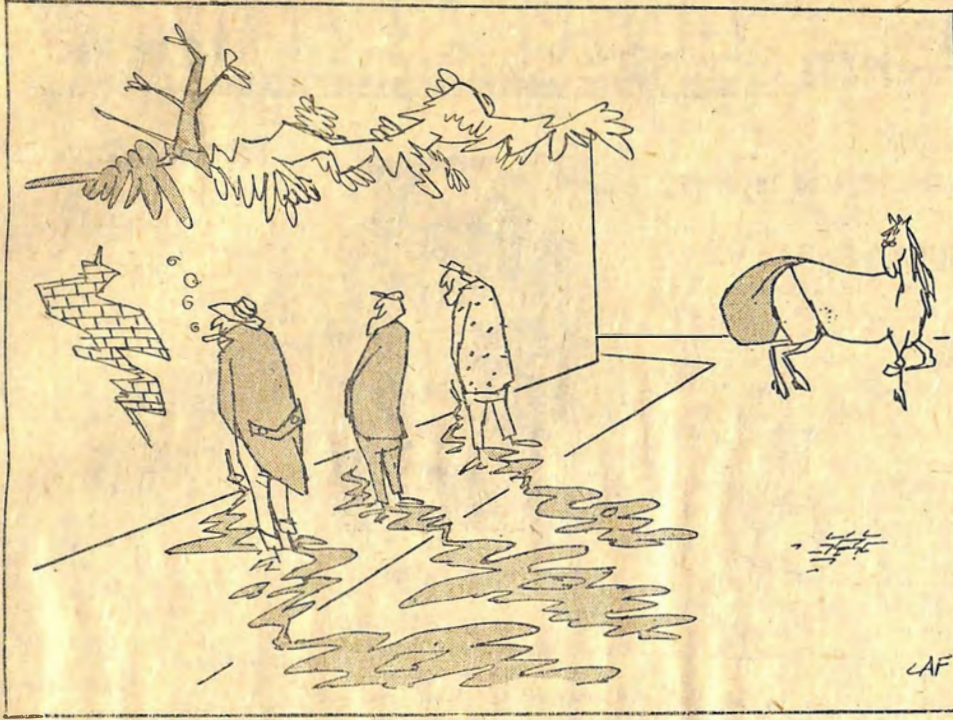
— He, öyle isem tanımazsın. Benim orada eyi bir evim vardır.

— Ne evi bayan?..

Silâhlı beş haydut dört taşıtı soydu. (Gazeteler)

YAZISIZ

YAZISIZ

— Belediyeden tasdikil evdir... 16 nüméro...

— Ha, anlaşıldı.. Evet.. Siz bu zamlar için ne diyorsunuz?..

— Zamlara memnunum. Ama yalnız cigara ilen bu iş tamam olamaz. Bizim de bir namuslu ticaretimiz vardır. Tertemiz kızlarımız vardır. İsmet Paşa deor kim, bu zamlar ilen yatırım yapacağız deor. Eğer kim yatırım için zam oloorsa, en çok yatırım bizim evlerde yapılır. Bir memleket için yatırımdan faydalı şey olamaz. Lâkin büyük Paşamız bizi düşünmemek ilen antide-mokratik olarak hareket etmesini hiç bir vicdan kabul edemez. Kızlarımızı zama isterim beyefendi...

Oturum yöneticisi Sabri Kepekçi, ensesini kaşıdı, bir cigara yaktı:

Yani efendim, aşağı yukarı herkes zamları uygun buluyor. Yalnız bu arada kendine de zam istiyor, böyle değil mi efendim?..

Davetlilerin hepsi bir ağızdan cevap verdi:

— Evet... Uygundur...

Yalnız Kâzım Hoşgönül biraz te-reddüt geçirdi. Ötekilerin sustuklarını görünce konuştu:

— Bey abi, bu zamların hepsi plân için yapıyor, değil mi?..

— Evet...

— Bana kalırsa yakında yüz numara tarifelerine de bir zam çıkar. İşin gidişi öyle gösteriyor. Yalnız ki bey abicim, senden benim bir ricam var. Hükûmata benim tarafımdan bir mektup yaz da, cenaze fiyatlarına zam yapmasın da, ölürsen ucuzcana ölelim. Yoksa zamlı tarifeye ölmeye ne vicdan dayanır, ne de para, kardeşim. Baki muhabbetle hepinizi selâmlar, sizin gibi hıyar ağaların yanında daha fazla oturamayacağımı arz ederek eyvalah derim...

Sabri Kepekçi söze karıştı:

— Esasen açık oturumumuz burada sona ermiş bulunuyor. Bendeniz de buraya kadar zahmet buyurduğunuz için hepinizi saygıyla selâmlarım.

Bayan Takuhi, masadan kalktıktan sonra Sabri Kepekçi'ye sokuldu. Kulagina usulca:

— Ben sana söyleyeyim ki nonoşum, ben senin açık oturumuna gelmişim. Sen de benim kapalı oturumuma teşrif olur isen pek memnun kalırım. Ağnoorsun. Önces biraz oturum yaparız. Eğerkim istersen sonra da yatırım yaparız... Hadi nonoşum, Allahısmarladık...

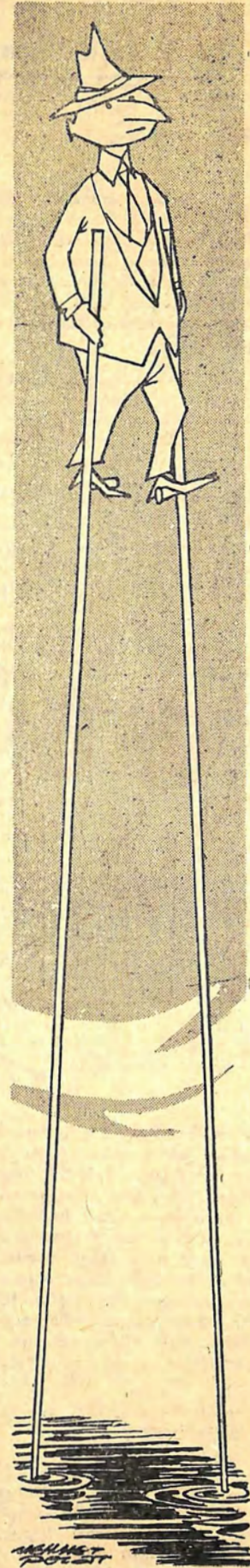
Davetliler birer ikişer dağılmaya başladılar. Yalnız Sabri Kepekçi, bu tartışmaların radyoda yayınlanamayacağını şimdiden kestirdiği için, çok üzgündü.

Adnan VELİ

Amerika, Türkiye'deki füze üslerini kaldırıyor. (Gazeteler)

Rusya'ya Amerikan yardımı!

İstanbul sokaklarında bir vatandaş!

Haberler:

Eloğlu İstanbul'da

Şair ve ressam Metin Eloğlu bir süredir bulunduğu İzmir'den Bayram dolayısıyla İstanbul'a gelmiş ve yakın dostlarıyla meyhaneciler tarafından coşkun tezahüratlarla karşılanmıştır.

Eloğlu önce Vilâyet ve Belediye, sonra da İstanbul'un tanınmış meyhanelerine bir nezaket ziyareti yapmış ve ilk gecesini bir konyak şişesi refakatinde geçirmiştir.

Ertesi gün Degüstasyonda bir ba-

şın toplantısı yapan Eloğlu yerli ve yabancı gazetecilere önemli bir demeç vererek hükümetin 1 Marttan itibaren Tekel maddelerine yapacağı zammı protesto etmiştir. Protesto siyasi hayatımızda bir bomba tesiri yaparak geniş yalpalar uyandırmıştır. Uluslararası Alkol Müstehlikleri Derneğinin ikinci başkanı bulunan Eloğlu'na bu münasebetle Gümrük ve Tekel Bakanının gönderdiği telgrafın suretini yayınıyoruz:

«Sayın Metin Eloğlu
İçki Müstehlikliği
İstanbul

«Koalisyon hükümeti alkol seven vatandaşlarımızı düşünmektedir. Dileklerinizi ilâkinci beş yıllık plânda nazarı dikkate alınacaktır. Müsterih olunuz.»

Orhan ÖZTIRAK

TIYATRO:

Ayaklar ağaçta büyürler!

Pardon

Ağaçlar Ayakta Ölür!

Tabii ağaçlar ayakta ölür, yataktaki ölecek değil ya! Ünlü İspanyol Şairi Alejandro Casona'nın burada kastedtiği bahçedeki ıhlamur ağacı değilmiş, büyükanneyle kastediyormuş meğer. Fakat büyükanne ölmedi yine, doğrusu dayanıklı kadımmış. Ne de olsa eski toprak.

Casona şiir gibi bir oyun yazmış, buna oyun gibi bir şiir de denebilir. Şairlerin yazdığı oyunlar daha güzel oluyor galiba. Şair olsun da çamurdan olsun. (EStağfurullah!) Bir bakıma, dünya, şairlerin yüzü suyu hürmetine dönüyor ya! Şairsiz bir dünya düşünün, öf, ne çekilmez bir dünya değil mi?

Müşerref Hekimoğlu oyunun yazarına yakışır bir çeviri yapmış. Lâle Oraloğlu oyunun gerek rejisörü, gerek baş aktristi (oyuncu sözünden hoşlanmaz da!) olarak üstün bir başarı kazandı. O ne samimi, o ne tabii büyükanne rolüydü öyle? San ki Alev büyüyip evlenmiş, çocuk sahibi olmuş da Lâle'yi sahiden büyükanne yapmış! Büyükannenin bastonsuz bir merdiven çıkışı vardı ki görseniz bayıldırınız. Hep maşallah dedik.

Atıf Kaptan büyükbaba'da yine iyi rol kesti. Ses tonu da çok pedereâne idi. İsabella'yı öyle şefkat-i pedereâne ile bağrına bastı ki kendisinin de, seyircilerin de gözleri doldu. Mahir Özerdem'i de Felix rolünde takdirle, ilgiyle seyrettik. (Sakal da pek yakışıyor çapkına!) Oyunun mahzun bakışlı, güzel gözlü, kiraz dudaklı, gül yanaklı (gül gölü kerrakeli, mor hareli) İsabella'sı Yüksel

Sahnemizin Lâlesi

Şengenc'i övmek için kelime bulamıyorum. Müsaade edin biraz lûgat karıştırayım. Hah buldum işte! İnsan üstü, sanat üstü, üstün üstüydü! Nasıl? Bu kızın konuşması da pek güzel doğrusu, hele o mahzun bakışları? Bence Yüksel sahneye çıkmadan bir mavi boncuk takmalı, nazara değmesin. Ayakları da pek küçük çamın. (No. 34).

Şimdi Ağaçlar Ayakta Ölür'ün diğer oyuncularına numara vereceğim.

Güngör Duracan	: 7,99
Cansen Usman	: 6,66
Esin Seden	: 7,33
Aysan Simercan	: 8,44
Yağız Tanlı	: 8,11
İsmet Barlas	: 8,00
Nejat Çetinok	: 8,22
Ender Şimşek	: 8,33
İhsan Yüce	: 8,88

Bu sınavda Lâle Oraloğlu'nun, Atıf Kaptan'ın, Mahir Özerdem'in ve Yüksel Şengenc'in 10 aldıklarını söylemeğe lüzum yok tabii. Ha! Az daha unuttuyordum, Ali Oraloğlu da 10 aldı: Benî davet ettiği için!..

※ ※ ※

DİL KÖŞESİ

SAKINCA = Arı Türkçede İçti-
nap karşılığı, çekinmek.

Ürettiğimiz kelimeler:

TAKINCA = Borç

YAKINCA = Akriba

SOKUNCA = Düşman

IKINCA = Kısırlık

SIKINCA = Hasislik.

TIKINCA = Oburluk

DÖLLEME = Arı Türkçede İlkah
karşılığı.

Ürettiğimiz kelimeler:

KÜLLEME = Riyâkârlık

TÜLLEME = Mahrumiyet

PULLAMA = İltifat

DULLAMA = Boşanma, talâk.

BOLLAMA = Bereket

ELLEME = Flört

BELLEME = Hakaret

DURUMSAMAK = Arı Türkçede
Tereddüt etmek karşılığı.

Ürettiğimiz kelimeler:

KURUMSAMAK = Azametli, çalımlı olmak.

SARIMSAMAK = Pis koku intişar etmek

SORUMSAMAK = Mülakat yapmak

YORUMSAMAK = Tabir etmek.

YAŞAM = Arı Türkçede Hayat, ömür karşılığı.

Ürettiğimiz kelimeler:

ŞAŞAM = Hayret

AŞAM = Mesafe

TAŞAM = Heyecan

BAŞAM = Mebde, başlangıç.

PAŞAM = Son moda demokrasi veya nikbinlik.

DİLSİZ

Seçmeler, Saçmalar

ALLAH MESUT ETSİN

«Yeditepe» den:

«Öyle oluyor ki, üç beş sanatçı, toplumdaki umut kesmiş, bunun sonucunu olarak da toplumu küçümsemekten başka yol bulamamış bir durumda, kendi kendilerine gelin güvey, geçip gidiyorlar.»

Melih Cevdet ANDAY

BİLENE PARMAR

KALDIRSIN!

«Yeditepe» den:

«Memleketi sevmek...

Dur ve düşün.

Bu memleket kimin memleketi?»

Suat TAŞER

PEKİ, BİZ N'APALIM?

«Dost» tan:

«Evet, n'apalım, n'apalım, işte kiş perşembeleri»

Metin ELOĞLU

NERDE O ESKİ
ÇAPKINLAR?

«Dost» tan:

«İkinci Yeni'nin çapkın günlerinde olduğu gibi, şimdi de biçimden giderek özü bulmaya çalışan şairler vardır.»

Muzaffer ERDOST

OLURLARDI, OLURLARDI,
AMMAAA!..

«Varlık» tan:

«İyi ama, niçin kimine boynuz, kimine boya, kimine çevik bacak, kimine kanat, kimine akıl? Örneğin bütün yaratıklar boynuzlu olamazlar mıydı?»

Orhan HANÇERLİOĞLU

YAĞMURDAN KAÇANLAR..

«Kıyı» dan:

«Kaçak insan'lar eller tutulur gözle görünür bir sorun olarak karşımızdadır. Nerden ve niçin kaçıyorlar?»

Celâl ÇUMRALI

DE DE BİR GÖR
BAKALIM?

«Su» dan:

«İnsana «eşek» demenin hakaret yanını göremiyorum ben. Çalışkan, dayanıklı, nankör olmayan bir yaratıktır eşek.»

Sami ÖZERDİM

NEREDEN BİLİYOR
ACABA?

«Ses» ten:

«Acımak, merhamet etmek şüphesiz çok iyi bir şeydir.»

Şevket RADO

BU KADAR AKILLILAR
ÇOK YAŞAMAZ, AMA...

«Küçük Sahne» den:

«Türk Tiyatrosunda eleştirmenin görevi, İngiliz Tiyatrosunda, Alman Tiyatrosunda, İtalyan, Yunan tiyatrosunda eleştirmenin ne işe o olmadır bence.»

Lütfi AY

AKBABA RADYOSU

Alo!... Alo!.. Burası Akbaba Radyo Ya-
yın Postaları!.. İki karış kısa dalgadan İs-
tanbul, üç adım uzun dalgadan Ankara
radyosu!..

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!..
Bu hafta size aydın ses yıldızlarımızın ay-
dın politikacılarla beraber hazırladıkları ö-
zel ve güzel bir program takdim edeceğiz.

Programı hazırlayanlar: Nüvit Yetkin,
Kemal Satır, Aziz Basmacı..

Teknik Prodüksiyon: Osman Bölükbaşı,
Emin Paksüt, Şinasi Osma, Nihat Su...

Kayıt ve montaj: Advije Fenik, Nezihe
Araz, Nilüfer Yalçın.

İlk olarak memleket aydınlarının C.H.P.
için hazırladıkları yepyeni bir beste ile bu
haftaki programımızı açıyoruz:

**Gerçi iktidara süvar olmuşsun,
Ne kaçar, ne kovar, ne tutulursun!
Bir yüze gülücü duvar olmuşsun,
Ne candan sevilir, ne atılırsın!**

**Yalan vaidere karnımız toktur
Siyasi taktikte akranın yoktur,
Parti müzesinde antikan çoktur,
Ne alır satarsın, ne satılırsın!**

**Yetişir millete eylediğin naz,
Nedir bu e ttiğin, be hey hilebaz!
Biz tavra zarıyız, sen bir kurnarbaz,
Ne oynar, ne utar, ne utulursun!..**

Ve... arkasından bir solist: Ali Fuat Co-
besoy!.. Uzun süredenberi sahnede görün-
miyen bu ünlü ve eski yıldızımız aynı parti
için özel olarak bestelediği bir halk türküsü
okuyacak:

**Ne hikmettir bu partiye,
Gelen ağlar, giden ağlar!
Sorulmaz ki niçin diye,
Aslı nedir, neden ağlar?**

**Ömür defterini dürdüm,
Hâki pâyeye yüzüm sürdüm.
Bir tarihi kale gördüm,
Burcu ağlar, beden ağlar!**

**C.H.P. ye acep n'olmuş?
Derünü kurd ile dolmuş!
Bazıları koyun olmuş,
Koyunı ağlar, güden ağlar!..**

Şimdi de ünlü bir ses yıldızımız ünlü
siyaset yıldızlarımızdan birine adadığı şar-
kısını okuyacak:

**Yücesi dumanlı, borahı dağlar,
İncitmen yığiti, yol verin gitsin!
Parti bahçesinde sofrı kurulmuş,
Elinc bir deste gül verin, gitsin!**

**Uğratman yolunu kışa, borana,
Bir tek sır vermeyin haber sorana,
Görüşmek imkânsız ise, çare ne?
Ankaraya doğru yol verin, gitsin!..**

Sevgili dinleyiciler, şimdi de, geçim sı-
kıntısı olduğunu, maaşlarının yetmediğini
iddia ederek ödeneklerine zam yapılmasını
teklif eden ve tekliflerini komisyondan ge-
çirmeye muvaffak olan bir karnı müzik eki-
bini dinliyeceksiniz. C.H.P. milletvekili Nu-
rettin Özdemir, Coşkun Kırca, Bağmsız ve
bakımsız milletvekili Kadri Özek, A.P. mil-
letvekili Cahit Yılmaz, Y.T.P. milletvekili
Kemal Badilli, C.K.M.P. milletvekili Cevad
Odyakmaz karşınızda!.. (Bu ünlü siyaset ve
feraset yıldızlarımız tekliflerinin kabul edil-
mesi sevinci içinde Bayburtlu Zihniden bir
maya okuyacaklardır).

**Vardık ki partiden ayak göçürmüş
Gülele gitmiş, ıssız kalmış otağı..
Kapıcı değişmiş, tüzük değişmiş,
Dörtler bu meclisten çekmiş ayağı.**

**Hangi yerde bulsak o merâlleri,
Hâlâ göz önünde bütün hâlleri,
Hepsinin bir anda susmuş dilleri,
Küllerle savrulmuş, sönmüş ocağı.**

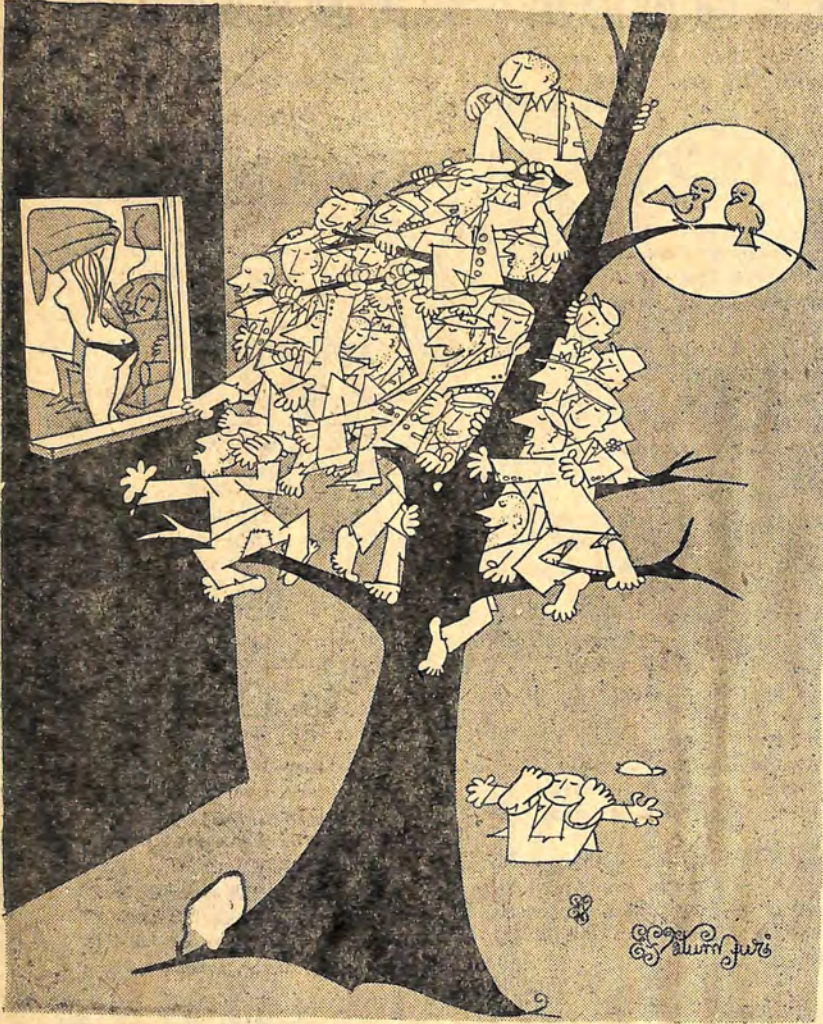
**Gülele, Erim, Doğan, gülden hâr almış.
Göle'nin kalbini ahûzâr almış.
C.H.P. tahtını tavşanlar almış,
Baş ustayı saymaz olmuş cırağı!**

**Zihni dert elinden her zaman ağlar,
Vardık ki bağ ağlar, bağışan ağlar,
Haysiyet divanı hergün kan ağlar,
Gözyaşıyla dolmuş parti çanağı!..**

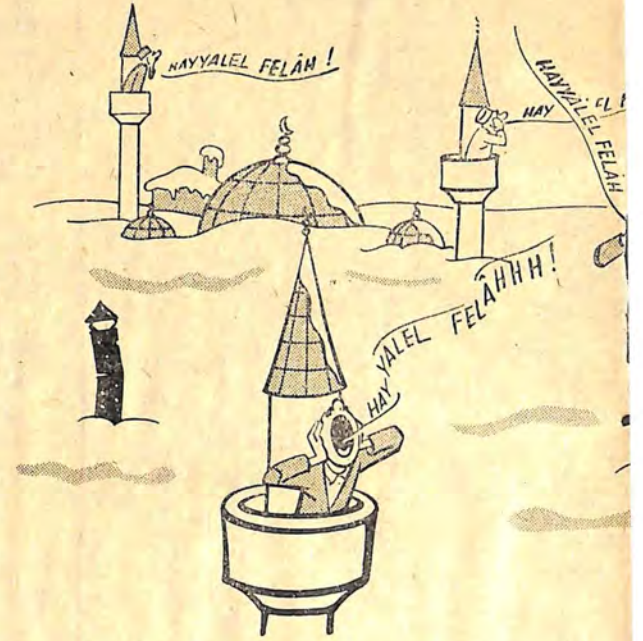
Bu haftaki programımız da burada bit-
ti. Gelecek hafta tekrar buluşmak temenni-
siyle hepinize mutlu günler. Hoşça kalın!..

**Pilot — İyi ki ayağım yerde
değil!**

Erkek kuş — Burada da rahat yok!

İşimiz Allah

Sahne ve sinema yıldızlarımız arasında boş

Çalışan kadınlarla evlenmek isteyenler çoğalıyor. (Gazeteler)

Sayın başkan

Mühim bir cemiyetin kapıcısı idi. Bir gün büroda uyuklarken birisinin kendisini dürttüğünü hissetti. Gözlerini açtı. Karşısında genç, güzel bir kadın duruyordu. Kadın:

— Acaba dedi, sayın başkan beni kabul edebilir mi?

Uyku sersemi şaşalıyan kapıcı telâşla:

— Elbette, dedi; başkanımız çok nazıktır, sizin gibi güzel hanımları hiç bekletmez, hemen kabul eder...

— Çok iyi, dedi kadın, o halde kendisine karısının geldiğini haber verin lütfen!

Anlaşıldı

Kadın öfkeyle kocasının gazetesinde okumakta olduğu salona girdi:

— Bu hizmetçi kız çok acıpleşti bu günlerde dedi; demin odasına girdiğimde cırılcıplak jimnastik yapıyordu...

Kocasını gazeteden başını kaldırdı:

— Son günlerde niçin anah-tar deliğini tıkadığı anlaşıldı şimdi...

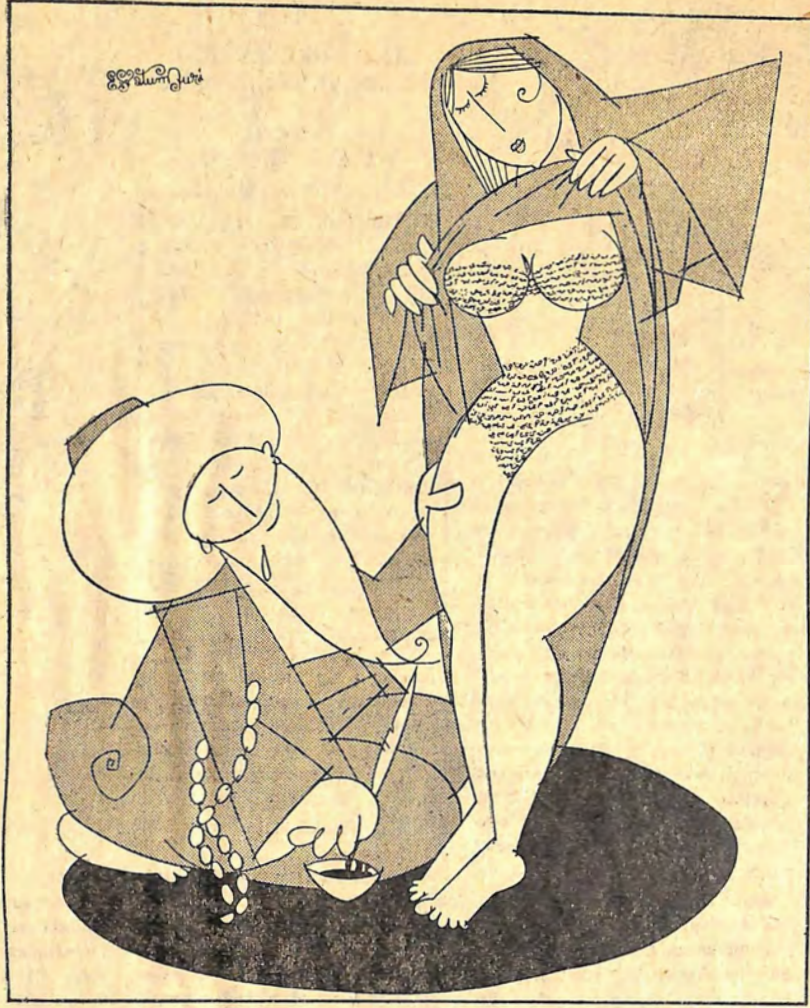
— Bu yedinci kocanız mı, sekizinci
— Sekreterime sorunuz, hesapları

manzarası :

kaldı!

unmalar çoğalıyor. (Gazeteler)

— Hoca efendi, oldu olacak bir de çorap yazıver!

Araba hırsızları

Gece yarısı polis müdüriyeti-
nin telefonu çaldı, telâşlı bir
ses:

— Polise ihtiyacım var diyor-
du, arabamı soymuşlar, çabuk
gelin!..

— Nasıl soymuşlar, anlatın!

— Bir kere radyosu yok, di-
reksiyon, vites kolu ve pedal
ları hepsi gitmiş...

— Peki, şimdi geliyoruz, ad-
resini verin, neredesiniz?

Telâşlı ses:

— Bir dakika durun, dedi, a-
radan birkaç dakika geçtikten
sonra tekrar işitildi:

— Geimenize hacet kalmadı,
ben yanlışlıkla arabanın 'arka
koltuğuna oturmuşum!

Nasıl?

Evi soyulan adam, karakola
başvurmuştu. Az sonra hırsız
yakalandı. Adam komişere rica
etti:

— Şu hırsızla konuşmak isti-
yorum, mümkün mü?

— Olur, dedi, fakat bir hırsız-
la ne konuşabilirsiniz?

— Ona soracağım komiser
bey; gecenin saat ikisinde karı-
mı uyandırmadan bizim eve na-
sıl girdi?

YAZISIZ

ocanız mı?
tutuyor!..

ile

SANTA OFELIA MINE DE SEVILLA'NIN AŞKI

Yazan :

P. S. C. D. U. M. İ. Pablo

SANTA Ofelia Mine de Sevilla'nın babası, adından anlaşılacağı üzere Sevilla şehrinin en zengin ve en asizade kişilerinden biriydi. Ben Don Jose de Maria Rodriguez Alarcon da, aklımlı ararsanız şimdiki gibi doğuştan yoksun. e serseri değildim. Benim de babam zengin ve asildi ama bakmayın, ben adam çıkmadım, bütün servetimi barlarda, meyhanelerde şu ve bu kadının koynunda har vurup harman savurdum. Bazıları pişmanlık duyarlar ya, ben kat'iyyen böyle bir şey duymuş olduğumu iddia edemem. Hayat budur ve insan dilediği gibi yaşamağandır.

Santa Ofelia Mine de Sevilla ile bir maskeli baloda karşılaştım. Ayağın ondördüne tesadüf eden mehtap gibi testekerek bir yüzü, kapkara kömür rengi saçları, hepsinin üstünde babasının henüz harcamak için el sürülmemiş milyonlarca peçetesi vardı. Balo hem maskeli hem kostümlü olduğu için, büyük bir rahatlıkla Mine de Sevilla'yı dansa kaldırdım; müziğin ahengine uyarak kalabalıkta dönmeye başladık.

P. S. C. D. U. M. İ. Pablo, bir vakitler edebiyat tarihine mal olmuş eski tip bir İspanyol mizah yazarıydı. Başlangıç yıllarında hikâye yazma kabiliyeti kabak çiçekleri gibi birdenbire açmış, fakat yine adı geçen çiçekler gibi de ömrü pek vefa etmiyerek edebiyat tarihinin tozlu yapıtları arasına karışmış ve orada ebedi uykusuna yatmıştır. Onu bu ebedi uykusundan uyandırmak ve Türk okuyucusu karşısına çıkarmak, crefi ilk defa AKBABA'ya nasip olmaktadır.

Kadınlar garip yaratıklardır ve ilk taarruzun her zaman erkekten gelmesini beklerler. O yüzden de devamlı bir savunma durumundadırlar. İşte benim girişimem gerektiğinden :

— Çok güzelsiniz senyorita Sevilla! dedim.

Tinmadı. Başarısız bir taarruzdu, kolay savdı.

— Biliyorum. İlk söyleyen siz değilsiniz.

— Zarar yok. Gerçekler ne kadar çok söylenirlerse o kadar gerçekliklerini sağlamlaştırmış olurlar.

— Bunu da biliyorum. Cervantes'in «Don Kişot» unu okuyalı yedi yıl oldu. Değirmene saldırmadan önce Don Kişot, Sancho Panço'ya sizin söylediklerinizin aynısını söyler. Aşk stratejisi, hiçbir zaman bir

— İnsanların kullanmadıklarını nasıl da anlamışlar!..

kurmayın kafasından çıkanlarla kıyaslanmamalıdır. İki strateji arasındaki tek birleşik nokta, düşmanı kuytuca çekmek, orada gereken hücumu denemektir. Bu yapılabılırse, başarı oranı, yüz üzerinden doksan külsüru bulur ve gerisi çocuk oyuncağı gibi birşeydir. Mine de Sevilla'yı müziğe uygun, ağır ağır döndürerek kalabalıktan uzaklaştırmaya başladım. Bahçe, stratejik hücumu en uygun bir savaş alanıydı. Hiç karşı koymadı. Hasmının ne yapacağını karşı tarafından bir bakışla kestirmesi elbette zordur ve analar böyle aslanları hentiz doğurmamışlardır.

Bahçeye çıktık. Müzik hâlâ devam ettiğinden, Mine de Sevilla kollarından sıyrılmayı kurtulamadı. Bütün gözlerden uzak bir köşeye gittim de bu yüzden pek zorluk çekmedim. Bahçe, sık gül fidanları ve güllerin bayıltıcı kokularıyla dolup taşıyordu. Güller arasına ve karanlıkta yeşilliklerini kaybetmiş çimenler üzerine uzanmış delikanlı çiftlerin üstüste gelmiş ayaklarına basmamak için büyük bir dikkat sarfederek biz de kendimize uygun bir köşe aradık ve bulduk. Mine de Sevilla'yı taze çimen üzerine oturttum; gül dallarını, ellerimin dikenler tarafından tırmalanmasına aldırmadan birbirlerine kenetledim. Böylece meraklı gözlerden kendimizi bir gül duvarıyla ayırmış oldum.

Yanına oturduğum zaman Mine de Sevilla hiç sesini çıkarmadı. Elini elimine aldım, yine ses yok. Kadife maskesini çıkardım yine ses yok. «İşler yolunda gidiyor» diye düşündüm.

düm. Evet, işler çok yolunda gidiyordu. Annesinin dizi dibinden hiç ayrılmamış bir mäsüm kuzucuk olan bu yakıcı güzel, biraz da merakla yüzüme bakıyordu.

— Senyorita Sevilla, size ne yaptım şimdi dersiniz?

Omuzlarını silkti:

— Hiç! dedi. Elimi elinize aldınız, sıkıyorsunuz.

— Peki ya şimdi?

— Hiç yanağımdan öptünüz.

— Peki şimdi?

— Hiç! Dudaklarımdan öptünüz. Sim işlemeli yeleğimin düğmelerini çözdüm. Yine:

— Hiç! dedi. Yeleğimi çözdünüz, çıkardınız şimdi de...

Sütyeni yoktu!

Müziğin hızlanması karşısında aynı yolu takip ettim. Düşman istenilen mevkie getirilmiş, şaşkın, hücumu bekliyordu. Vakit geçirmedim. Kendimize geldiğimizde ikimizde de kemiklerimizin boşalmasından doğma tatlı bir uykuya dönüş isteği vardı.

Saçlarını okşadım, son defa yumuşacak, sıcak ağzından öptüm. Gözlerinin içine baka baka:

— Senyorita Sevilla, dedim. Size ne yaptım dersiniz?

Derin bir göğüs geçirdi, tatlı tatlın gerinerek:

— Hiç! dedi. Kendinize kadınları altı ay yasak ettiniz!..

O zamanlar, penisilin doktor Fleming tarafından henüz keşfedilmemişti ve o hastalığın tedavisi de ancak altı ayın sonunda bitiyordu!

Türkçesi :

Mustafa YAKARCA

— Ölmek istiyorum, ölmek...
— Ay sen yaşıyor musun?!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Gömlekler

Napoli'li iki arkadaşın rüyaları nihayet hakikat olmuştu. Vatikana gidip papayı ziyaret edebilecek kadar parayı bir araya getirmişlerdi. Vatikana vardıkları zaman kapıdaki nöbetçi onları süzdü ve:

— İçeri böyle giremezsiniz dedi; gömleklerinizi değiştirin.

İki arkadaş birbirlerine baktılar; sonra biri öbürüne:

— Ne yapalım; dedi. Ne söylerse yapmağa mecburuz. Sen gömleğini bana ver, ben de sana vereyim...

İyileşme

Sağlık Vekili bir akıl hastanesini geziyordu. Başhekimin odasında iyileşip hastaneden taburcu edilen bir deli ile karşılaştı; ona sordu:

— Nasıl, burada hastalara iyi bakılıyor mu?

Deli cevap verdi:

— Hem de nasıl!.. Buraya hasta girilir ve iyileşip çıkarılır; tıpkı benim gibi!.. Hiç üzülmeğin siz de kısa zamanda iyileşirsiniz bir şeyiniz kalmaz!..

— Ben Sağlık Vekiliyim ama...

— Ziyarı yok, ziyarı yok; üzülmeğin, dedim ya... Ben de buraya girdiğim zaman kendimi Cunnurrelisi sanıyordum...

YAZISIZ !

Hassas adam!

Metroda karşısında uyuklayan genç adamı yavaşça dürttü:

— Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim; fakat uyuklarken belli incecğiniz istasyonu geçebilirsiniz.

— Çok merası; fakat ben uyumuyorum, sadece gözlerimi kapıyorum...

— Yaa! Herhalde ılg gözlerinizi rahat-sız ediyor olmalı!

— Yok canım! Sadece şu, ayakta kalan kadınların halini görmemek için gözlerimi kapatıyorum.

Yemek dersi

Evin genç kıza epeydir yemek derslerine devam ediyordu. Annesi sordu:

— Kendi pişirdiğiniz yemekleri yemenize müsaade ediyorlar mı?

— Müsaade ne demek? dedi kızcağız; mecbur ediyorlar...

Fiati

Barda bir viski içmiş ve parasını ödemişti. Barman polis çağırmak zorunda kaldı. Beriki, polisi görünce elini cebine attı ve:

— Pekâlâ, pekâlâ, dedi; ödeyeceğim!.. Eee... Söyleyin bakalım bu viskinin fiati nedir?

Evlilik

Bir çift, evlenmek üzere belediye reisine başvurdular. Genç kız, çok güzel, adam ise fitil gibi sarhoştur. Reis onları bu halde evlendirmede, ertesi gün gelmelerini söyledi. Ertesi gün geldiklerinde genç kız yine çok güzel, delikanlı ise iyice sarhoştur. Bu sefer reis genç kıza sordu:

— Böyle bir sarhoşu karşıma getirmekten utanç duymuyor musunuz?

Güzel kız boynunu büktü:

— Utanıyorum reis bey, fakat ayıkken benimle evlenmeğe yanaşmıyor!..

— Bu mu?.. Doktorun kıza.. Hastaneye müşteri avlıyor!..

Hayvanat bahçesi

Annesi küçük Pinpin'i azarluyordu:

— Böyle yaramazlık etmeğe devam edersen, babana herşeyi anlatırım, o da bir daha seni çarşambaları hayvanat bahçesine götürmez.

— Söyle, diye omuzlarını silk-ti Pinpin, ben de her çarşamba sigara dumanı dolu gürültülü bir salonda ortaya çıkıp bacak sallayan çıplak kadınları seyretmekten kurtulmuş olurum böylelikle...

İskoçyada bir kasabada çocuklar buz üstünde kayıyorlardı. Birden buz kırıldı ve çocuklardan biri açılan delikten düşüp kayboldu. Herkes donup kalmıştı. Mac Ashbono ileri atıldı ve kendi hayatını tehlikeye koyarak arkadaşını suların içinden çekti çıkardı. Herkes Mac Ashbono'yu tebrik ediyor, cesaretini övüyordu şimdi.

Çocuklardan biri yanına yaklaşıp sordu:

— Mac Ashbono, benim bildiğim, sen bu kadar cesur değildin, o anda sana ne oldu da

böyle kahraman kesildin?

— Anlaşılması kadar zor değil, dedi Mac Ashbono; kurtardığım çocuğun ayağındaki patenler benimdi!..

Hangisi?

Askerlerini teftiş eden yüzbaşı, birden birinin önünde durdu ve bağırdı:

— Bu ne hal Durand? Epoletlerinden biri diğerine menzenmiyor...

Bağırdığı asker masını masın sordu:

— Hangisi yüzbaşım?

— Biraz gülümser misiniz?..

— 64 —

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

Kurulu düzen evimi, saray gibi köşkümü, cennet gibi bahçemi yüzü üstü bırakıp buralara kadar niçin geldim? Pembeme olan muhabbetimden deşil mi? O halde Pembem de benim kadri kıymetimi bilsin; bir ayak evvel arzumu yerine getirsin...

Kanarya bunları yavaş sesle anlatırken, eniştenin hâlâ kapı dışında durduğu, ne cevap vereceğini beklediği, soluk alışından, potininin gıcırısından belli oluyordu.

Kanarya seslendi:

— Kim var orada?.. Kimdir orada kedi gibi dolaşan?

Ayşe hanım bakmağa gidinceye kadar, enişte sansar gibi kaçmış.

Kanarya, eniştenin işitemeyeceğine emin olduktan sonra açtı ağzı:

— Yüz bulup astarını istemesin diye bizim altı kulaca duyurmak istemiyorum... Şimdi sana doğrusunu diyeyim mi?.. Topacın teklifini kabul edelim; eniştenin haklı olduğuna iman eyliyelim... Karagözde bile Beberuhinin aklı ötekilerin hepsinden üstündür. Bizim enişte de canlı Beberuhi, tilki gibi kurnaz mahlûk... Hem efendim, ne de olsa elinde büyüdün, torunu makamındasın; senin fenalığını elbette arzu etmez, iyiliğini ister... Dolayısıyla de kendi sebeplenecek diyeceksin. Orasını inkâr etmiyorum; fakat bildiğim bir nokta varsa, senin feraha çıkmanı, saadete kavuşmanı görmeye de teşnedir.

Ayşe hanım, sözü evirip çevirip Molla beyin lehine getiriyor; eniştenin fikrini tasdiklen diyordu ki:

— Şu iki ay içinde başımıza gelenler, yolunmuş tavuğun başına gelmemiştir. Hattâ daha evveliyatına girişelim... Araya lâkırdı karıştırıp suallerimi hasırlatı etme, hakikatı söyle... Anasının karnından paşazade doğmuş diye göklere çıkardığımız Tayfur beyefendiden ne gördük? Soruyorum, cevap ver... Hangi gerdanlıklara, hangi broşlara, hangi mücevherlere nail olduk?.. Bir buçuk seneden fazla görüştünüz, seviştiniz, koklaştınız. Beyimizin bir buçuk sene zarfındaki masrafını sana sayayım mı? Üç buçuk çarşaf, dört buçuk fistan, beş buçuk iskarpin... Elmas niyetine de o kalay yaka iğnesiyle kuş gözü kü-

peler, bir de yalancı taşlı tarak... Başka?.. Yüzü, elliye geçtim, bir arada yirmi lirasını gördük mü?.. Koca evde, iki taze dul oturuyorsunuz; ne yiyip içiyorsunuz, nasıl geçiniyorsunuz, tuvaletinize ne sarfediyorsunuz dedi mi?.. Bir şeyiniz eksik mi, her noksanınız tamam mı, paraya ihtiyacınız var mı, diye ağızını açıp ta bir defacık olsun sordu mu?..

Geçmiş gün, tam hesabını bulamam, fakat benim hatırımda kalan, galiba iki defa beş lira vermişti; iki defa da, çantama üç lira koymuş dediydin; bir defa da, Bostancıda, Sadi beyin donanmasına gittiğimiz gece, araba parası dokundurmştuk ta dört meci diye ile iki lira mı, iki buçuk lira mı ne lütfetmişti... İşte verdiği, vereceği bu kadar...

Susup dinliyordum. Çünkü Kanaryanın sözlerinin hepsi doğru.

Ayşe hanım: (Öfkemden gene zırlı zırlı ter boşanmağa başladı. Aman bir mukavva kutu kapağı ver, yelpazeleneyim!) diyerek şakaklarından, boynundan akan terleri siliyor, söze devam ediyordu:

— Allah bizim ağızımıza kimseyi düşürmesin. Bir Topaçtır tutturduk, herifi Abdinin tiyatrosundaki Kambur Mehmedin yerine koyduk, hat ta daha maskara ettik. Karşımıza biri çıksa da neden topaç oluyormuş dese, ne cevap vereceğiz... Adamcağızın boyu kısaca, vücudu tombulca ise kabahat onun mu? Cenabıhak öyle istemiş, öyle yaratmış. Hem efendim, kısa boyluluk, tıknazlık kusur mu?.. Kısa boyluluğun kusur olmadığını padişahlar bile görmüyor da bize ne oluyor?.. Sul-

tan Aziz rahmetlinin üçüncü ikbali maşa kadarmış; koca padişah, derclinden divane olur, kucaklayıp top gibi havaya fırlatır, (benim iskemle kuklacığım!) diye omuzuna oturtmuş... Şimdiki şevketlimizin başında taşıdığı, senden başka vezirim yoktur dediği adamın boyunu bosunu iştmedin mi?.. Ben bir defa bayram alayında görmüşüm de Yecüc Mecüc padişahı mı diye sormuştum... Şişmanlık ta hiç kabahat değil. Kabahat olsa Serasker paşayı, Kaptan paşayı, Yıldız kumandarını, Babâlıdaki Fıçı Hüseyin beyi, Serasker kapısındaki Ayıboğan Mehmet beyi o makamlara kurultmazlar, yerlerine çirozları getirirler.

— Hakkın var Kanaryacığım! Dememe kalmadan, paldır küldür: (Fetebarekâllâhu ahsenülhalikin!) sayhasiye enişte odaya atladı.

— Billâhi uzat ,elini öpeceğim... Nihayetünnihaye, şıkkı makulü idrake muvaffakiyetinden dolayı seza-vari tebrik ve tahsin iki gözüm... Vallahi olmaz, günahı benim olsun, elini vereceksin, öpüp başıma koyacağım; arkasından da, o zekâ dolu nasiyei pâkinden busecin alacağım...

Karşımda, büküm büküm olarak elimi yakalamağa çabılıyor, çarkı felek gibi yerlerde tekerleniyor.

Bir sandalyaya, soluk soluğa kendini attı.

Elini redingotonun iç cebine soktu; küçük bir torba çıkarıp uzattı:

— Al elmasım, 30 adet lirayı osmanlı... Gördünüz mü kişiza deliği, beyliği, paşalığı?.. Beğendiniz mi el açıklığını, gınayı kalbi, kerem ve mürtüvveti?.. İnsanlık, erkeklik, mertlik buna derler; pâk süt emişlik böylesine ıtlak ederler... Haz-

ret ne dedi biliyor musunuz? Dedi ki: Güvey gelecek diye ihtimal çamaşır mamaşır tedarikine kalkışılar, hamama, mamama giderler... Yanlarında bulunsun, safayı hatırla harcasınlar...

Bizim haberimiz yokken bütün tertibat alınmış.

Molla beyin, Beşiktaş mahallelerinin birinde, bir imam ahbabı varmış. Serbest ve açık fikirli olmasından nâsi Gâvur imam derlermiş.

Molla bey, onun çoktan kulağını bükmüşmüş. Hamidiye kâğıdında kocalı göründüğüme, Şehisâm kapısındaki kayıt ve kuyutlara bakmadan, gelip gizlice nikâhı kıyacak, bütün muameleyi yapıp bana yeni bir tezkere de çıkartacakmış.

Molla bey diyormuş ki: Kimse ağızını açamaz: Dörde kadar şeriatın izni var. Allahın emri, peygamberin kavli ile Pembeme nikâhı basayım, vuslatına ereyim, dünya bana vız gelir. Babam kabul etti ne âlâ; karımı götürüp elini öptürürüm, duasını aldırırım... Bakım ki surat ekşiyor, küplere biniyor, o da tasamın on beşi... Bugüne bugün Harameyn pâyei celilini haiz, müteaddit madalya ve nişanı hamil, sahibi izzet ve devlet bir herifim. Kimsenin kesesine müftekir değilim, başıma buyruk bir keratayım... Lâzım gelirse, sittin sene babamın da, anamın da semtine uğramam; daha icab ederse, Nutki ağanın yahut Nabi beyin delâletiyle huzura kadar çıkar, babam olacak buna-ğa haddini bildiririm.

(Devamı var)

Evinizdeki

NIŞAN, DÜĞÜN ve AİLE ZİYAFETLERİ

için

KONYALI

daima emrinizdedir.

Tel : 22 44 11

Tel : 27 19 35

AK - 54

BÜLENT
SEREN

54

BAK BAK, GENE KACIYOR... SENİ ÇAP. KIN SERSERTİ SENİ... BİR ELİME GEÇERSEN KAFANI KIRACAĞIM!..

ŞU TARAF AYDINLIK, REZİL
OLACAĞIM! KARANLIK TARAF
KAÇAYIM DAHA İYİ...

HEEY... KİMSİN?
DUR ORADA!

SEN KİMSİN BE
ADAM?... ÇEKİL
ÖNÜMDEN!..

AL SANA BİR BELÂ DAHA...

CANIM, BEN HIRSİZ DEĞİLİM!..

YA NE-SİN?..

YA NE-
SİN?..

BIRAK BENİ... AN-NEM EVDE HASTA YATI-YOR, ACELE DOKTOR ÇABIRMA'YA GİDİYORUM...

PEKALÂ... HAN-Gİ SOKAKTA, KAÇ NUMARADA OTURUYORSUN?

BU SESLER
NEDİR
ACABA?..

KURTAR BENİ ALLAHIM...ŞU KAPI AÇIK!

DEVAMI VAR

DEVAMI VAR

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

Uzun sarı saçları ise karmakarışık ve bakımsızdı. Caroline'in uyanık olduğunu anlayınca paltosunu çıkarmamıştı, şimdi elleri ceplerinde durmuş ona bakıyordu. Caroline, Gregg'in ceplerinin iyice şişkin olduğunu da farketti.

Gregg, «Kızın kim olduğunu öğrendim», dedi. Yaklaşarak Caroline'in ayak ucuna oturdu, ve genç kız kendisini tutmasına rağmen hafifçe gerilemekten kendini alamadı. Gregg, «Onun apartmanına iki kadın geliyor», diye devam etti. «Fakat David ikincisinden daha hoşlanıyor. Onun için son zamanlarda yalnız onu davet ediyordum. Birincisinin ayağı kesildi... Birincisi; esmer, siyah saçlı bir kadındı. Bunu koyu renkli ruj kullanmasından ve siyah sac tokası takmasından anladım. Artıkları izmaritlerin ucunda koyu renkli ruj vardı...»

Caroline, «Demek süprintitvi hakikaten oradan toplamış», diye düşündü.

— «İkinci kız ise ya buralı değil, veya geçenlerde bir seyahatten döndü. Zira bulduğum bir zarfın içinde California'dan buraya gelmek için alınmış bir uçak bileti vardı... Evvelâ kızın bir artist olduğunu zannediyordum fakat bir ilâç şişesi buldum, bunun üstünde ismi yazılıydı. Sen Masson isminde bir artist duydun mu?»

Caroline «Hayır» makamında başını salladı.

Gregg devam ediyordu. «İlacı veren eczaneye telefon ederek Miss Masson olduğumu, bana o ilâçları tekrar hazırlamalarını söyledim. Eczacı ilâça codein olduğu için muhakkak reçeteyi getirmem lâzım geldiği cevabını verdi. Bunun uykuyu ilacı olduğunu zannetmiyordum, zira David'in uykuyu ilâçları vardı. Bunlardan kıza verebilirdi. Bana kalırsa o ilâc, ıstısrabı azaltmak için alınlardan. Masson bunları sancılandığı zaman alıyor. Bunu söylerken kendi kulağıma duydum. Ne garip değil mi? Onun hakkında her şeyi biliyorum. Rujunun rengini, sesinin tonunu, içtiği sigaranın nevinin, ayaak numarasını, hattâ ne zaman rahatsızlandığını... Fakat kendisini hiç görmedim... Ve o beni bilmiyor bile...»

Caroline, «Gregg...» diye fısıldadı. «Gregg... Yapma...»

Gregg güliüyordu. Ufacıcık, buz gibi bir tebessümdü onunkisi. «Bunu nasıl öğrendiğimi biliyor musun? Bak!» Elleri cebinden çıkardı. Avuçları yine süprintü doluydu. Sanki elindekiler birer mücevhermiş gibi bir tavrı. «Bunları yarın sıraya dizeceğim», dedi. «Hepsini David'in çöp tenekesinden aldım. Hizmetçisi tenekeyi arkadaki hole koyuyordu, sonra da kapıcı gelip çöpi o-radan alıyor... Hoş son zamanlarda kapıcıya da alacak çöp kalmıyor ya...»

Caroline ters bir şey söylemeye-ge çalışarak, hafifçe, «Gregg», dedi. «Bütün bunların ne faydası var? Sadece ıstırabımı büsbütün artırıyorlar, o kadar. İstersen sana Fabian'da başka bir iş bulurum. Bir müddet çalışır, oyalanırsın... Birkaç kişiyle tanışır, biraz da para kazanırsın. Sonra Noel'de seninle New Hampshire'a ski yapmağa gideriz... O zamana kadar bir hayli para biriktirirsin... Bu yaptıkların iyi değil... Bitmiş bir şeyin üzerine düşünmek... Çöp toplamak.»

— «Pekâlâ de için olsun», diyerek arkadaşının lâfını kesen Gregg o akşam bulduklarını dizlerinin üstüne koymuş, dikkatle tetkik ediyordu. Hafifçe dilini de çıkarmıştı. Bu haliyle bebeğine yatak hazırlayan küçük bir kıza andırıyordu. «Onun ilk ismi Judy», dedi. «Judy Masson. David ondan çok hoşlanıyor zannedirim. Zira onunla konuşurken sesi değişiyor... Çok müşfikleşiyor... Ne garip değil mi?.. Onun hakkında her şeyi biliyorum. Acaba David ona âşık olacak mı? Hakikaten âşık, demek istiyorum. Acaba kızda ben-de olmayan ne var?.. İşte bunu öğreneceğim.»

21

CAROLINE

Caroline Kasımın başlarında, günlerce tesirinden kurtulamadığı bir rüya gördü. Fakat bunu gördüğü zaman uyuyor muvdu, yarı uyanık mıydı, pek bilmiyordu. Belki bu rüya değil bir havâldi. Caroline, Eddie'yi görmüştü rüvasında. O şirin, sevimli halivle Eddie'vi. Genç kız kendî kendine Eddie'vi rüvasında görmesinin gavet tabii birsev olduğunu sövledi. Bavramlar vaklaşıyordu. İnsanların sevdikleriyle heraber olacakları bavramlar. Kendisinin kimiydi ki? Paul Landis ve Paul'dan daha enteresan olmayan bir kâc ahaba daha... Üstelik onların karakteri Paul'unki kadar da iyi değildi. Bir de John Cassaro halkında kurduğu havâller... Fakat pürdüşü rüya o kadar canlıydı ki, Eddie onunla övle tatlı tatlı konuşmıştı ki, genç kızın kalbi o eski âşına hislerle doldu. Caroline, «Belki avnı anda Eddie de beni düşünüyor», dedi. «Onun için ben de onu rüyamda gördüm.»

Eddie rüvasında ona, «Seni seviyorum, Caroline», demişti. «Seni de ima sevdim. Acı hakikati de anladım artık.» Birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlar ve o zaman Caroline bu sözlerin doğru olduğunu da anlamıştı. Elleri birbirine dokunmuştu. Her ikisi de artık birbirlerine ait olduklarını biliyorlardı. Caroline uyandıktan sonra, yatağında gözleri kapalı yatarken, «Tabii», dedi. «Bunu evvelce neden düşünemedim?» Rüya o kadar canlıydı ki, genç kız Eddie'vi tekrar bulacağına inandı.

Ertesi günü büroda Caroline Ed-

die'yi düşündü durdu, gece de birdenbire ona mektup yazmak arzusunı kapıldı. Bu ona çok da tabii gelmişti. Kendi kendine, «Bu saçma», diye düşündü. «Eddie'ye mektup yazmak istiyorum. Onun için de bir sürü bahane uydurup duruyorum. Eddie'nin adresini bulup ona yazsam bile, onun bana cevap verceğini hiç zannetmiyorum... Onun mektubu alıp almadığını da hiçbir zaman bilemem... Alsa bile onun beni unuttuğu için mi, yoksa cevap vermediği arzu etmediğinden mi yazmadığını da hiçbir zaman öğrene-mem... O zaman hep bunu düşünür ve tizilirim...»

Buna rağmen ertesi günü Danışma Bürosuna telefon ederek Lowe Petrol Kumpanyasının Dallas'daki adresini öğrendi ve bunu bir yere de not etti. Caroline onun kayınpederinin yanında çalıştığından emindi. Reklam işlerine bakıyordu herhalde. Aradan bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen Caroline Eddie'yi o kadar iyi tahlil edebilmek-teydi ki.

«İnşallah orada çalışıyordur», diye düşündü. Aksi takdirde Eddie'in adresini bulması imkânsızdı. Hiçbir fena niyeti olmasına rağmen, genç adamın evine de yazamazdı. Bu doğru değildi.

Caroline nihayet mektubu merak saikisiyle yazacağını da anlamıştı. Eddie nişanlarını ızoaltı üç sene olmuştu, genç kız da bu müddet zarfında neler olduğunu anlamak istiyordu. Cocuğu var mıydı? Değişmiş miydi? Caroline'in mektepten tanıdığı gençlerin çoğu gibi ukalalaşmış mıydı? Caroline, «Ona neden mektup yazmayayım», diye düşündü. «Ben onun için tehlikeli bir insan değilim ki... Ben sadece meraklı bir arkadaşım.»

Nihayet haftanın sonunda ona yazabildi. Kısa bir mektuptu bu...

Büroda, Yayınevinin antetli kağıdını daktilo makinesine geçirerek, «Sevgili Eddie», diye yazdı.

«Seni son defa görelidenberi üç sene geçti. Benim hayatımda o kadar enteresan değişiklikler oldu ki, bunları sana anlatmayı düşündüm. Sen de bana herhalde kendi hayatını yazarsın...»

Ne kadar da budalaca cümlelerdi bunlar... Fakat Caroline'in aklına da başka bir şey gelmiyordu. Yazdıklarını birkaç defa okuduktan sonra kağıdı makineden çıkararak, yırtıp attı.

«Sevgili Eddie,

Geçen gün Üniversitedeyken çekilen resimleri bakıyordum. Senin de fotoğrafların vardı tabii. O zaman sana mektup yazıp, nasıl olduğunu sormayı düşündüm. Seni son görüşümündenberi hayatımda çok enteresan değişiklikler ol u. Bunları sana anlatayım... Sen de herhalde senelerin sana neler getirdiğini bana yazarsın...»

Yarabbi! Ne de saçma şeyler yazmıştı yine. Sanki Eddie de o da yaz-

yaşına gelmiş gibi bir üslup kullanmıştı. Muharrirlerine o kadar güzel, zekice mektuplar yazarken, nasıl oluyordu da Eddie Harris gibi kendisi için çok mühim olan bir gence bir iki satır karalamğa kalınca hemencecik cahilleşiveriyordu? Nihayet genç kız bu cümleleri değiştirmeden Eddie'ye New York-taki hayatını anlattı. Tabii genç adamda, son derecede neşeli, delice bir hayat yaşıyormuş, bir hayli meşhur olmuş gibi bir tesir bırakacak kelimeler de seçmişti. Muharrirleri yemeğe götürüyordu, Eddie'nin ismini muhakkak duyduğu genç bir artist... O da arkadaşısıydı. Çok, çok eğleniyordu...

«Sen nasılsın? Çocukların var mı? Çok güzel pivano çaldığını hatırlıyorum. İnşallah bırakmadın.» Sonuna da, «Her zamanki gibi... Caroline» diye yazdı.

«Her zamanki gibi», demekle iyi etmişti, bu hem çok mânaya gelirdi, hem de hiçbir şey ifade etmezdi. Cesareti kırılmadan evvel, mektubu hemen bir ucak zarfına koyarak, üstüne Eddie'nin adresini yazdı. Köşesine de «Hususîdî» diye işaret kovdu. Madem işi buraya kadar getirmişti, tam yapmalıydı. Derin bir nefes alarak, «Bu adreste değilse, lütfen kendisine gönderiniz» diye vazdı. Hiç olmazsa bu suretle Eddie'nin mektubu aldığını bilecek, cevap vermediği takdirde de uydurma bahanelerle kendini avutmaya-caktı.

Mektubu kutuya kovdu, posta kısmında çalışan çocuğu bunu oradan almasını sevretti. Olan olmuştu artık. Maamafih henüz geç değildi, posta odasına kosun, zarfı çocuktan alı ve yırtıp atabilirdi. Bunu yapabileceğini hissedince hemen bürodan çıkarak eve gitti. Odasına birer girmez düşünmeğe başladı. «Mektuplar Dallas'a iki günde gidiyor. Tam mânasiyle emin olmak için üç gün diyelim. O bana bir hafta içerisinde yazsa... Mektubu buraya iki günde gelse... İki hafta... Artık bunu iki hafta sonra düşüneceğim...»

Üzülmeveceği, incinmeveceği ve sıkıntı havale uğramıyacağı iki haftası olduğunu bilmek ne hoştu. Zira bu iki hafta içerisinde olabilecek onun kabahati savılmazdı. İki hafta sonra posta odasına gidip, dala çocuk gelmeden kendisine mektup olup olmadığını sorar, kendi kendine kızar ve Eddie'nin mektubunu yanlış anlayıp anlamadığını düşünürdü. Ondan sonra üzültürdü tabii. Fakat simdiki halde rahatı. İsin garibi Caroline o sene kendini ilk defa bu kadar mesut hissetmekteydi.

Salı günü akşam üzeri John Cassaro, ona, büroya telefon etti. Caroline onun sesini hemen tanıdı tabii, fakat hâlâ kulaklarına inanamıyordu. Hattâ bir an bunun bir sa-ka olabileceğini bile düşündü. Fakat diğer taraftan genç kız gizli-den gizliye John Cassaro ile tekrar konuşabileceklerine inanmıştı. O anda da garip bir şekilde kendinden eminli, John Cassaro'nun ve cazibesinin tesirinde değildi.

(Devamı var)

KOMİSER
OSMAN

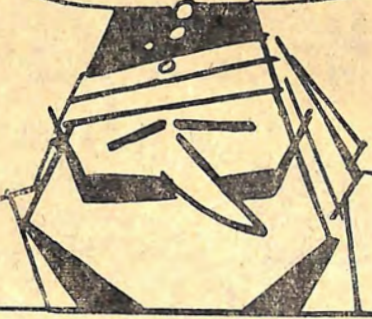

KUÇEROYA
KARŞI

23

KUÇERONUN DOSTU
FADİK KÜÇÜK GÖLDE
YÜZMEĞE BAŞLAR...

ONU CEZALANDIRMAM LÂZİM.
KUÇEROYA FAZLA GÜVENİ VAR.

SU ÇOK GÜZEL BUGÜN.

BİR ARA FADİK
YÜZMEĞİ BIRAKIR
BİR ÇITIRTI İŞİ-
TİR GİBİ OL-
MUŞTUR...

KAPLUMBAGADIR HERHALDE. KUÇE-
RO KÖYLÜLERİN BURAYA GELMESİNİ
YASAK ETTİ.

SAKIN OSMANO OLMAŞIN?
KÖYDEN ÇIKTIĞIMI GÖRMÜŞ OL-
BİLİR... ÇIKAYIM HEMEN.

FADİK ENDİŞE
İÇİNDE ELBİSE-
LERİNİ BIRAKTI-
ĞI YERE KO-
ŞAR...

BURAYA BIRAKMIŞTİM.
YOK!.. ELBİSELER
YOK!..

DEVAMI VAR

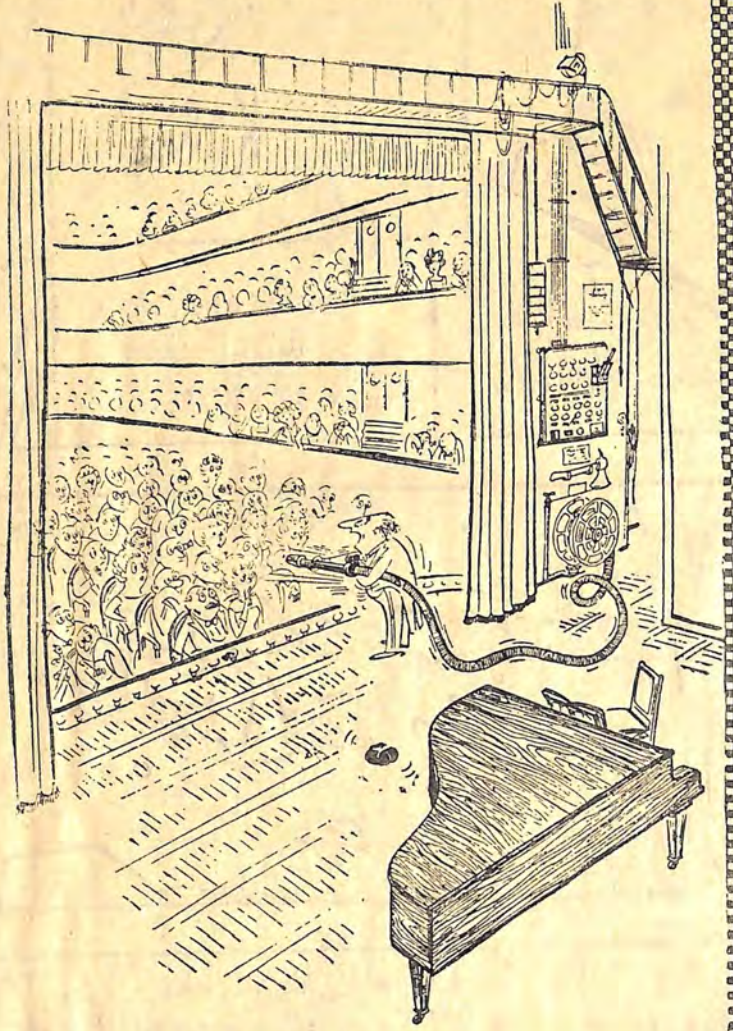
Dünya Karikatürleri

-BU NE ŞİKLİK GÜZELİM, KU-
VAFÖRDEN Mİ GELİYORSUN?..

-SEVGİLİM, SENİNLE İSSİZ BİR
ADAYA KAÇMAK İSTİYORUM...

-ULAN, BU ÇÜRÜK DOMATESİ KİM ATTİ ?..

-GÜZEL GENÇTİ, NİYE AYRILDIN ?
-ÇOK TOYDU... BİRAZ SIKIŞTIRINCA
"ANNEEE..." DİYE BAĞIRIYORDU...

-OTOBÜS ÖYLE KALABALIKTI KI, AZ KALSIN
ÇANTAMLA ŞAPKAM GİDİYORDU...

- DAVE TİNE TEŞEKKÜR EDERİM.
BUGÜN BİZDE **PİVALE** PİŞECEK !..

PİVALE
Adı..Ağız Tadı...

Ak. 55

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Subeler

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

Dış Muhabirler

A. B. D.
Almanya (Federal)
Almanya (Demokratik)
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

Basın 2332 - 56

5
Gömleğe bedel
GÖMLEK

*Fully
Fashioned*

Kazova Fully Fashioned
gömlükleriyle...
İş yerlerinde Kravat
tarife karışıyor.

Moda renkleri, zarif işlemleriyle tatilde
ve işyerinde en pratik en ideal gömlek-
lerdir.

100% yün Kazova Fully Fashioned
gömlükleri solmaz, buruşmaz eski-
mez. En az 5 gömleğe bedeldir.

Kazova
HER MEVSİMDE GİYİMDE ZARAFET YARATIR

İlançılık - 652 57

1963 YILINDA

AKBANK 8.

Vadeli her 100, vadesiz her 200 liraya ayrı bir kur'a numarası

Ak. 58

Akhal

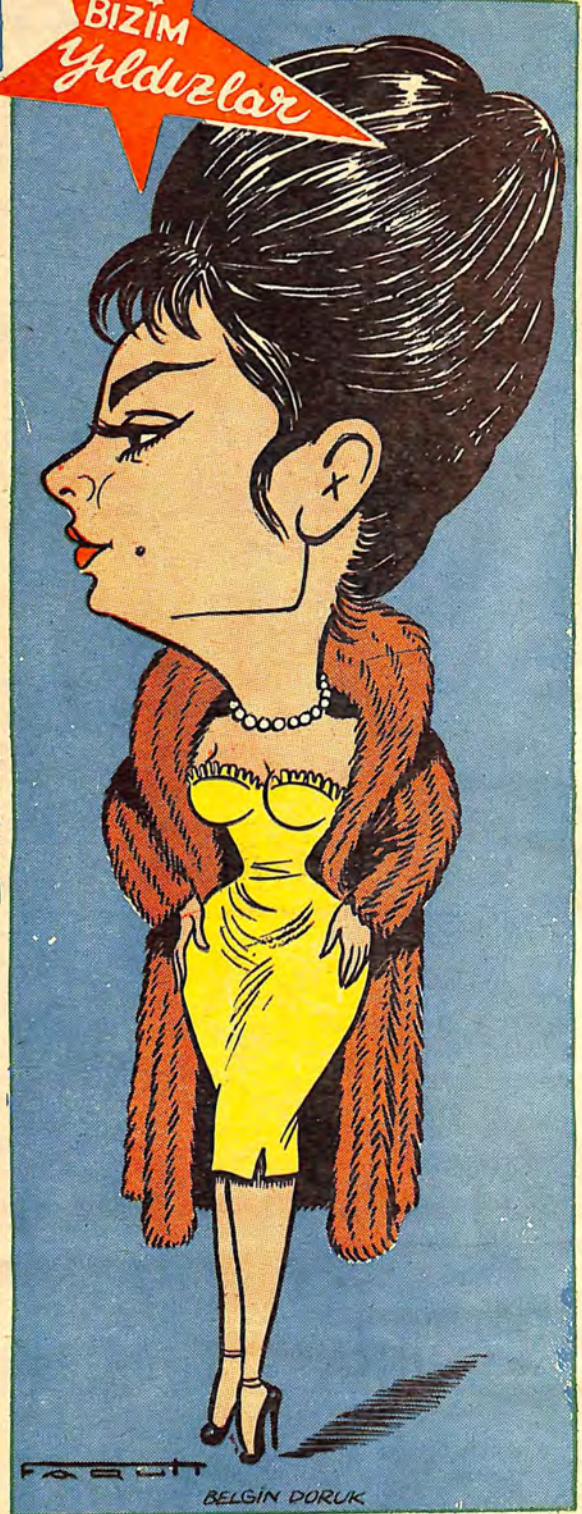
BİZİM
Yıldızlar

-HAVA ÇOK SOĞUK.. ÜŞÜYOR MUSUN DİYE MERAK ETTİM!

YAZISIZ

BELGİN DORUK

YAZISIZ

